

اتاق مشترک بازرگانی ایران و هند

IRAN-INDIA Chamber of Commerce

بولتن خبری اتاق مشترک بازرگانی ایران و هند

مهر ماه ۱۴۰۴

هند واردات نفت ایران را از سر می گیرد؟

۴ مهر - تسنیم

در حالی که برخی گزارش ها از تمایل هند برای ازسرگیری واردات نفت ایران خبر می دهد این کشور اخیرا یک محموله بزرگ نفت خام از ایران وارد کرده است .

آمار وزارت بازرگانی و صنعت هند نشان می دهد این کشور در ماه ژوئن یک محموله نفت خام به ارزش ۱۱۱ میلیون دلار از ایران وارد کرده است. این در حالی است که هند در پی خروج آمریکا از برجام در سال ۲۰۱۸ و با پذیرش فشارهای واشنگتن واردات نفت خام از ایران را متوقف کرده بود.

هند علاوه بر نفت خام همچنین از ابتدای سال جاری میلادی تا پایان ماه جولای ۹۴ میلیون دلار فرآورده نفتی از ایران وارد کرده است.

بر این اساس، مجموع صادرات نفت و فرآورده نفتی ایران به هند در هفت ماهه نخست ۲۰۲۵ بالغ بر ۲۰۵ میلیون دلار بوده که ۵۴ درصد از کل صادرات ایران به این کشور را تشکیل داده است.

مشخص نیست آیا دهلی نو واردات نفت ایران را از سر خواهد گرفت اما اخیرا سیگنال هایی را مبنی بر عدم تبعیت از تحریم ها و دوری از سیاست های آمریکا بروز داده است.

به عنوان نمونه می توان به خبری که رسانه های غربی به نقل از منابع آگاه در این زمینه منتشر کرده اند اشاره کرد. این منابع از تمایل دهلی نو برای ازسرگیری واردات نفت ایران و ونزوئلا خبر داده اند. به گفته این منابع مقامات هندی از آمریکا خواسته اند در قبال کاهش یا توقف واردات نفت روسیه نفت ایران و ونزوئلا را وارد کنند.

چرا ظرفیت ایران در نفوذ ژئوپلیتیک، بالقوه مانده است؟

کارنامه ایران در رقابت ترانزیتی

۱ مهر - دنیای اقتصاد

ترانزیت در جهان امروز دیگر صرفاً عبور کالا از یک کشور به کشور دیگر نیست؛ بلکه به یک صنعت چند لایه با اثرات اقتصادی، ژئوپلیتیک و حتی فناورانه تبدیل شده است.

کشوری که بتواند در کریدورهای اصلی جهان جایگاه تثبیت‌شده‌ای داشته باشد، نه تنها از درآمد مستقیم حمل‌ونقل و خدمات لجستیک برخوردار می‌شود، بلکه به بازیگری تعیین‌کننده در زنجیره‌های تامین جهانی بدل خواهد شد. آسیای غربی و مرکزی به دلیل موقعیت ویژه جغرافیایی و قرار گرفتن در مسیر ارتباطی شرق و غرب، امروز صحنه رقابت شدید کشورها برای جذب جریان‌های حمل است. در این میان، ایران با داشتن موقعیت ممتاز در کریدور شمال-جنوب و دسترسی همزمان به خلیج فارس، دریای عمان و دریای خزر، ظرفیت بی‌نظیری برای تبدیل شدن به قطب ترانزیتی منطقه دارد؛ ظرفیتی که تاکنون به‌طور کامل بالفعل نشده است. بررسی مسیرها، پروژه‌ها، درآمدها و رقابت‌های ترانزیتی کشورهای منطقه می‌تواند تصویری دقیق از آینده این عرصه و فرصت‌های پیش روی ایران ترسیم کند.

یکی از مواردی که باعث ارجحیت بار ریلی در منطقه شده، نظارت‌پذیری حمل‌ونقل ریلی است. به طور کلی نظارت در ترانزیت از اهمیت بسیار زیادی برخوردار است. حمل‌ونقل ریلی می‌تواند به خوبی این دغدغه را پاسخ دهد، چون بار روی ریل در یک مسیر مشخص حرکت می‌کند و امکان توقف خارج از برنامه هم وجود ندارد اما بار جاده‌ای چنین شرایطی ندارد.

سیدطه حسین مدنی، رئیس اندیشکده حکمرانی هوشمند با اعلام این مطلب گفت: کشورهای قزاقستان، ازبکستان و افغانستان در منطقه، محصور در خشکی بوده و به دور از آب‌های آزاد هستند؛ به گونه‌ای که این کشورها برای دسترسی به بنادر اقیانوسی به همسایگان وابسته‌اند. برای مثال، قزاقستان از بنادر آذربایجان و گرجستان از طریق دریای خزر استفاده می‌کند؛ درحالی‌که ازبکستان به مسیرهای عبوری از قزاقستان و بعد از آن یا ترکمنستان و

ایران متکی است؛ افغانستان هم بیشتر واردات خود را از بنادر پاکستان مانند کراچی و گوادر انجام می‌دهد. این وضعیت باعث شده هزینه حمل‌ونقل برای این کشورها ۴۵ درصد بیشتر از کشورهای متصل به آب‌های آزاد باشد. وی درباره اهمیت ترانزیت در منطقه پیرامونی ایران، گفت: در آسیای غربی و آسیای مرکزی، چند کشور محصور در خشکی اند یا در مسیر کریدورهای استراتژیک بین اروپا و آسیا قرار گرفته‌اند. از این رو موضوع ترانزیت می‌تواند برای این کشورها حیاتی باشد. مدنی، در ادامه گفت: طبق تعریف کنفرانس تجارت و توسعه سازمان ملل (UNCTAD)، سیستم‌های ترانزیت کارآمد برای کشورهای در حال توسعه محصور در خشکی (LLDCs)، حیاتی است؛ زیرا آنها به کشورهای همسایه برای دسترسی به بنادر دریایی و بازارهای بین‌المللی وابسته هستند.

ترانزیت؛ فراتر از تجارت

«ترانزیت» به جابه‌جایی کالا، مسافر یا انرژی در قلمرو یک یا چند کشور بدون ورود به اقتصاد داخلی آنها گفته می‌شود. بر این اساس، برخلاف واردات و صادرات، ترانزیت اثری بر بازار داخلی ندارد؛ اما در صورت مدیریت صحیح می‌تواند منبع درآمدی بزرگ باشد. رئیس اندیشکده حکمرانی هوشمند در این رابطه، با بیان اینکه ترانزیت نقش حیاتی در اتصال بازارها، تسهیل تجارت و امکان توسعه پایدار اقتصادی دارد، گفت: ترانزیت به جابه‌جایی کالا، مسافر یا منابع انرژی در قلمرو یک یا چند کشور در مسیر مقصد نهایی اشاره دارد که به زیرساخت‌هایی مانند جاده، راه‌آهن، بنادر، تاسیسات مرزی و همچنین چارچوب‌های مقرراتی شامل هماهنگ‌سازی گمرک و توافق‌نامه‌های تسهیل تجارت نیاز دارد.

وی افزود: ترانزیت علاوه بر اینکه به تاسیسات و زیرساخت نیاز دارد، به تولید تجهیزات حمل‌ونقل و ناوگان هم وابسته است. به بیان دیگر ترانزیت جهانی به مجموعه وسیعی از تجهیزات شامل تریلرها، لکوموتیوها، قطارها، هواپیماها و کشتی‌ها متکی است. بر همین اساس برخی شرکت‌های فعال در این حوزه امروز به تولیدکنندگان بزرگی تبدیل شده‌اند که بخش زیادی از نیاز جهانی را تامین می‌کنند. بعضی از این تامین‌کنندگان فعال در حوزه ریلی شامل شرکت CRRC چین، آلتوم فرانسه و زیمنس موبیلیتی آلمان هستند. در بخش هوانوردی، ایرباس و بوئینگ بر بازار هواپیماهای تجاری مسلط هستند و کشتی‌سازی عمدتاً توسط شرکت‌های کره جنوبی، ژاپن و چین هدایت می‌شود.

مدنی با تأکید بر اینکه ترانزیت با واردات و صادرات متفاوت است، افزود: در ترانزیت، کالاها وارد اقتصاد داخلی کشورها و یا از آن خارج نمی‌شوند و با استفاده از زیرساخت‌ها و تاسیسات مورد نیاز، صرفاً از آن کشورها عبور می‌کنند؛ بنابراین در صورت مدیریت صحیح می‌توانند برای کشور یا کشورهای واقع در مسیر، به صورت خُرد و کلان، ارزآوری و ثروت‌آفرینی کنند. بنابراین ترانزیت برخلاف واردات و صادرات، اثری بر بازار کالا و تولید داخل نخواهد داشت.

رقابت کریدوری برای کسب درآمد

رئیس اندیشکده حکمرانی هوشمند، درباره رقابت‌های ترانزیتی در منطقه آسیای غربی و مرکزی گفت: با توجه به سودآوری ترانزیت و خدمات مرتبط با آن، کشورهای آسیای غربی رقابت زیادی برای جذب جریان‌های ترانزیتی دارند. در همین راستا آذربایجان، گرجستان، ترکیه و قزاقستان سرمایه‌گذاری‌های زیادی در مراکز لجستیک و ترویج کریدورها انجام داده‌اند. کریدور میانی و شمال - جنوب، هر دو نشان می‌دهد که چگونه موقعیت استراتژیک، محرک رقابت است. البته این رقابت‌ها فقط برای کسب درآمد از ترانزیت نیست؛ بلکه موضوعات ژئوپلیتیک هم در آن موثر است؛ موضوعی که در گزارش‌های بانک جهانی و UNCTAD بر آن تاکید شده است.

وی گفت: به طور کلی فرصت‌های ترانزیتی در آسیای غربی و مرکزی را می‌توان به این صورت در نظر گرفت. ترکیه به دلیل برخورداری از کریدورهای متنوع و رتبه بالای شاخص عملکرد لجستیک (LPI)، قزاقستان به دلیل قرار گرفتن در بخش کلیدی کریدور شمالی و میانی، آذربایجان به دلیل برخورداری از سواحل دریای خزر و بندر باکو، ازبکستان با ادغام‌های چندوجهی و ایران به عنوان ستون اصلی کریدور شمال - جنوب و برقرار کننده اتصال هند به روسیه و اروپا، از فرصت‌های ترانزیتی ویژه و وسیعی برخوردار هستند. مدنی درباره چشم‌انداز آینده ترانزیت در منطقه آسیای غربی گفت: گزارش‌های سازمان همکاری‌های اقتصادی و توسعه و نیز تراسیکا، پیش‌بینی می‌کند که فرصت‌های ترانزیت در این منطقه تا سال ۲۰۳۰ افزایش چشم‌گیری داشته باشد.

حتی پیش‌بینی می‌شود در صورت همکاری هند، ایران و روسیه، میزان ترانزیت در کریدور شمال - جنوب می‌تواند به طور چشم‌گیری افزایش پیدا کند. رقابت‌های ترانزیتی این منطقه در آینده تحت‌تاثیر ابتکارهای حمل‌ونقل سبز، پلتفرم‌های گمرک دیجیتال و سرمایه‌گذاری‌های زیرساختی خواهد بود. وی افزود: پیش‌بینی بانک جهانی حاکی از این است که بهبود در کارایی لجستیک می‌تواند هزینه‌های تجارت در آسیای مرکزی را تا سال ۲۰۳۰ حدود ۱۵ درصد کاهش دهد و مشوق‌های مهمی برای سرمایه‌گذاری بیشتر ایجاد کند.

رئیس اندیشکده حکمرانی هوشمند در ادامه به درآمد ترانزیتی کشورهای مختلف منطقه اشاره و اعلام کرد: طبق اعلام ECONOMICS، درآمد بخش حمل‌ونقل آذربایجان در ۲۰۲۳ حدود ۴,۸ میلیارد منات یعنی چیزی حدود ۲,۸ میلیارد دلار بوده است. وی ادامه داد: اداره آمار پاکستان (PBS) هم اعلام کرده که این کشور در سال مالی ۲۰۲۳-۲۴ از محل ترانزیت ۷۶۷,۴ میلیون دلار و در سال ۲۰۲۴-۲۵ حدود ۹۸۲ میلیون دلار درآمد کسب کرده است که رشد حدود ۲۸ درصدی را نشان می‌دهد.

مدنی به وضعیت ایران هم اشاره و خاطرنشان کرد: بر اساس اظهارات جواد هدایتی، مدیرکل دفتر ترانزیت و حمل‌ونقل بین‌المللی سازمان راهداری و حمل‌ونقل جاده‌ای ایران (RMTO)، در سال ۲۰۲۳ بالغ بر ۱۴ میلیون و ۷۵۰ هزار تن بار توسط ناوگان ایرانی و خارجی از خاک ایران ترانزیت شده که بالاترین رکورد در سال‌های گذشته است. طبق آمار سازمان راهداری، از این میزان ترانزیت، ۹,۴ میلیون تن مربوط به کالاهای غیرنفتی و بیش از ۵ میلیون تن مربوط به فرآورده‌های نفتی بوده است.

«آلاشنگو»؛ بندر خشکی متصل به جهان

نمونه موفق یک بندر لجستیک، بندر خشک «آلاشنگو» در منطقه خودمختار اویغور شین جیانگ واقع در کشور چین است که امروز به یکی از گره‌های اصلی زنجیره تامین جهانی تبدیل شده و بیش از ۲۱ کشور را به هم وصل می‌کند.

رئیس اندیشکده حکمرانی هوشمند در این رابطه گفت: بندر خشک آلاشنگو که در منطقه خودمختار اویغور شین جیانگ در شمال غربی چین واقع شده، یکی از مناطق محصور در خشکی است که توانسته به خوبی از موقعیت ترانزیتی خود استفاده کند. این بندر خشک امروز به نقطه اتصال چین به آسیای مرکزی و اروپا تبدیل شده و ۲۱ کشور از جمله آلمان و لهستان را به یکدیگر وصل می‌کند و به عنوان یک کریدور ۲۴ ساعته، بیش از ۲۰۰ نوع کالا از جمله خودروهای برقی، قطعات مکانیکی، محصولات الکترونیک و کالاهای مصرفی روزمره را به مقصد می‌رساند. این یعنی آلاشنگو با وجود محصور بودن در خشکی، امروز نقشی کارآمد در حفظ ثبات و روانی زنجیره‌های تامین و صنعتی جهانی ایفا می‌کند.

وی با بیان اینکه کانتینرهای خروجی از چین به استفاده از سه مسیر امکان رسیدن به اروپا را دارند، افزود: یکی از این مسیرها کریدور شمالی (NC) است که از مغولستان، روسیه، بلاروس و لهستان عبور می‌کند. دومین مسیر، کریدور میانی (MC) است که با عبور از قزاقستان، دریای خزر، آذربایجان، گرجستان به ترکیه می‌رسد. کریدور میانی به دلیل وابستگی کمتر به روسیه، از سال ۲۰۲۲ اهمیت استراتژیک بیشتری پیدا کرده و طبق آمار انجمن ترانس - خزر، ترانزیت کانتینری در این مسیر بین سال‌های ۲۰۱۸ تا ۲۰۲۳ رشد چشم‌گیری داشته است.

مسیر سوم هم کریدور جنوبی است که در دو مسیر قابل تعریف است؛ مسیر رایج اقیانوسی که از آب‌های آزاد به کانال سوئز و دریای مدیترانه رسیده و مسیر ترکیبی دیگر که پس از طی مسیر اقیانوسی به سواحل ایران رسیده و با عبور از خاک ایران به ترکیه و هر دو در نهایت به اروپا می‌رسد.

مدنی در ادامه خاطرنشان کرد: این سه مسیر از آسیای غربی یعنی خاورمیانه و زیربخش‌های پیرامونی آن به طرق مختلف عبور می‌کند و امروز نقش این منطقه در تجارت جهانی بر هیچ کس پوشیده نیست. این منطقه آسیا، اروپا و آفریقا را به هم متصل می‌کند. علاوه بر اینکه چین مهم‌ترین مبدأ کالاهای عبوری از این منطقه است؛ هند از طریق «کریدور بین‌المللی حمل‌ونقل شمال-جنوب» و کره و ژاپن هم برای تجارت انرژی دریایی به مسیرهای عبوری از آسیای غربی وابسته هستند.

وی درباره تغییرات جایگاه ترانزیتی آسیای غربی طی یک دهه گذشته گفت: پس از سرمایه‌گذاری‌هایی که در کریدور میانی یعنی مسیر بین‌المللی حمل‌ونقل ترانس-خزر و کریدور بین‌المللی شمال-جنوب صورت گرفت، حجم بار ریلی و جاده‌ای آسیای غربی از ۲۰۱۳ تا ۲۰۲۳ افزایش چشم‌گیری پیدا کرد.

وی افزود: داده‌های کریدور حمل‌ونقل اروپا-قفقاز-آسیا (تراسیکا) نشان می‌دهد در سال ۲۰۲۳ تقریباً ۱۸ میلیون تن کالا از این کریدور جابه‌جا شد که نسبت به سال ۲۰۱۳ رشد ۳۵ درصدی داشته است؛ ۵۵ درصد این جابه‌جایی مربوط به بخش ریلی و ۴۰ درصد آن هم مربوط به بخش جاده‌ای است. طبق این داده‌ها، پیوندهای دریایی از طریق دریای خزر نیز از سال ۲۰۱۸ دو برابر شده است.

مدنی گفت: ایران از نظر موقعیت ترانزیتی، در جایگاه بسیار ویژه‌ای قرار گرفته است اما وضعیت فعلی نشان می‌دهد برخورداری از موقعیت مناسب، بدون دیپلماسی و رایزنی قوی با سایر دولت‌ها و تعریف منافع مشترک، نمی‌تواند ظرفیت لجستیک و ترانزیت را به حد مطلوب بالفعل کند. در این خصوص وزارت امور خارجه نقش بسیار پررنگی دارد و باید قوی‌تر عمل کند. علاوه بر این، کشور در بخش زیرساختی و طرح‌های توسعه هم از عقب ماندگی زیادی رنج می‌برد و تخصیص منابع و تکمیل پروژه‌ها به درستی انجام نشده است.

وضعیت بنادر به خصوص بندر چابهار و معطل ماندن تکمیل آن پس از سال‌ها، نمود عینی این وضعیت است. بی‌توجهی به اهمیت حمل‌ونقل ریلی برای حمل یکسره و سریع از بنادر، سیاست‌های متمایل به جاده و تکیه بیش از حد بر حمل‌ونقل جاده‌ای که با حجم یارانه‌های تخصیصی و آسیب‌های جانبی وارده آن به کشور ممکن است در واقعیت برای کشور حتی زیان‌ده باشد، عدم تکمیل سامانه‌های مرتبط برای تسریع در ترانزیت و مواردی از این دست باعث شده کشور متناسب با موقعیت ویژه خود، از درآمد ترانزیت منتفع نشود.

هند، ترمز افزایش قیمت محصولات اپل را کشید

۲ مهر - دنیای اقتصاد

وقتی دونالد ترامپ در ماه آوریل برنامه‌های خود را برای اعمال تعرفه‌های گسترده جهانی اعلام کرد، بسیاری از مشتریان اپل به سرعت به فروشگاه‌ها مراجعه کردند تا گوشی‌های این شرکت را بخرند.

دلیلش این بود که بیشتر محصولات اپل در چین تولید می‌شوند و با قانون جدید، قرار بود گران‌تر شوند. به همین دلیل، اتفاقی که چند هفته گذشته افتاد قابل توجه بود: اپل مراسم سالانه معرفی محصولات جدید خود را برگزار کرد و طرفدارانش را با افزایش شدید قیمت‌ها غافلگیر نکرد.

به گزارش بلومبرگ، مدل پیشرفته آی‌فون ۱۷ پرو با قیمت پایه ۱۰۹۹ دلار عرضه می‌شود که نسبت به مدل مشابه سال قبل ۱۰۰ دلار افزایش دارد. البته این افزایش قیمت با دو برابر شدن ظرفیت حافظه توجیه شده است. برای مشتریانی که نمی‌خواهند این مقدار هزینه کنند، گزینه‌های متنوع و مقرون‌به‌صرفه‌تری نیز در دسترس خواهد بود.

جای تعجب ندارد که تیم کوک، مدیرعامل اپل، در مراسم معرفی محصولات جدید این شرکت هیچ اشاره‌ای به سیاست‌های تجاری ترامپ یا چین نکرد. این مراسم طبق معمول به نمایش توانایی‌های فنی و طراحی زیبا در گوشی‌ها، ساعت‌ها و هدفون‌های اپل اختصاص داشت.

با این حال، جنگ تجاری سایه‌اش را بر تمام فعالیت‌های اپل انداخته است. ماه گذشته این شرکت اعلام کرد که تعرفه‌ها باعث شده‌اند ۱٫۱ میلیارد دلار هزینه اضافی در این دوره مالی داشته باشد. عدم افزایش قیمت‌ها نشان می‌دهد که حداقل در حال حاضر، اپل بهتر از آنچه بسیاری از مشتریان نگرانش انتظار داشتند، عمل کرده است. استراتژی اپل برای حفظ قیمت‌ها با موضوعی که تیم کوک در روز رونمایی به آن اشاره‌ای نکرد، ارتباط مستقیم دارد: تلاش چندساله این شرکت برای تولید بیشتر گوشی‌هایش در هند.

اکنون پنج کارخانه اصلی تامین‌کننده، از جمله واحد جدید شرکت فاکس‌کان در حومه شهر بنگلور، مشغول تولید این دستگاه‌ها هستند. نسل جدید آی‌فون‌ها نخستین سری‌ای خواهد بود که اپل از همان ابتدا تمام مدل‌های آن را در هند تولید می‌کند.

این به آن معنا نیست که اپل توانسته زنجیره تامین خود را در برابر سیاست‌های ترامپ مقاوم کند. فعالیت‌های تولیدی اپل در چین حاصل چند دهه تلاش است و موفقیت تیم کوک در مدیریت این پروژه به‌عنوان مدیر ارشد عملیات، یکی از دلایل اصلی مدیرعامل شدن او در این شرکت است.

گسترش فعالیت اپل در هند چشم‌گیر بوده است. این شرکت به سرعت از مرحله مونتاژ قطعات وارداتی عبور کرده و حالا قطعاتی مانند بدنه فلزی آی‌فون را تولید و صادر می‌کند. با این حال، حضور اپل در هند هنوز بسیار کمتر از چین است و دولت پکن ابزارهایی برای کند کردن این روند دارد؛ همان‌طور که با بازگرداندن صدها کارگر از کارخانه‌های فاکس‌کان در هند نشان داد.

ترامپ همچنین نشان داده که چندان از برنامه‌های اپل خوشش نمی‌آید. او در ماه مه گفت: «دیروز با تیم کوک کمی مشکل داشتم. او دارد در سراسر هند کارخانه می‌سازد. من نمی‌خواهم شما در هند تولید کنید.»

رئیس‌جمهور آمریکا ترجیح می‌دهد آی‌فون‌ها به‌صورت گسترده در داخل کشور تولید شوند؛ هرچند این ایده از نظر بسیاری غیرواقعی به نظر می‌رسد. با این حال، تیم کوک تلاش کرده نظر ترامپ را جلب کند و متعهد شده که ۶۰۰ میلیارد دلار در تولید داخلی سرمایه‌گذاری کند.

در این میان، به نظر می‌رسد ترامپ کمتر از رئیس‌جمهورهای دیگر آمریکا در سال‌های اخیر، به حفظ هند به‌عنوان یک متحد متوازن در برابر چین، علاقه داشته باشد. او به‌تازگی تعرفه‌هایی ۵۰ درصدی علیه هند اعلام کرده تا این کشور را به‌خاطر خرید نفت از روسیه تنبیه کند.

در حال حاضر، محصولات اپل تحت‌تاثیر این تعرفه‌ها قرار نگرفته‌اند. اما این اقدام نشانه‌ای از تیره شدن روابط میان هند و آمریکاست که اگر ادامه پیدا کند، می‌تواند پیامدهای اقتصادی قابل‌توجهی برای هر دو کشور داشته باشد. قماري که اپل روی هند کرد، کم‌کم دارد به ثمر می‌نشیند و نتایج قابل‌توجهی به همراه دارد. اما با توجه به ناپایداری سیاست‌های تجاری و تحولات ژئوپلیتیک، هیچ تضمینی وجود ندارد که اختلالات جدی در زنجیره تامین رخ ندهد.

ورود فرآورده‌های نفتی هند به بازارهای جدید

۷ مهر – ایلنا

نایارا انرژی هند پس از تحریم‌های اتحادیه اروپا، صادرات فرآورده‌های نفتی خود را با نفتکش‌های تحریم‌شده از سر گرفته و بازارهای تازه‌ای در خاورمیانه و آمریکای جنوبی یافته است.

پالایشگاه نایارا انرژی هند پس از توقف کوتاه صادرات در پی تحریم‌های اتحادیه اروپا، با استفاده از نفتکش‌های تحریم‌شده، فروش فرآورده‌های نفتی خود را از سر گرفته و بازارهای تازه‌ای در خاورمیانه، ترکیه، تایوان و برزیل پیدا کرده است. داده‌های کشتیرانی گروه مالی بورس اوراق بهادار لندن (LSEG) و شرکت تحلیل بازار کپلر نشان

می‌دهد که شرکت نایارا انرژی که تحت حمایت روسیه فعالیت می‌کند، از اوایل مرداد صادرات فرآورده‌های پالایش‌شده خود را از پایانه «وادینار» در غرب هند از سر گرفته است.

این شرکت پالایش نفت خصوصی هند ۱۸ ژوئیه (۲۷ تیر) به دلیل معامله نفت روسیه، مشمول تحریم‌های اتحادیه اروپا شد و صادرات خود را به مدت حدود دو هفته متوقف کرد.

بر اساس داده‌های کپلر، صادرات فرآورده‌های پاک نایارا شامل بنزین، گازوئیل و سوخت جت طی ماه‌های اوت و سپتامبر به حدود ۸۰ هزار بشکه در روز رسیده است؛ رقمی که نسبت به میانگین روزانه ۱۳۸ هزار بشکه در فاصله ژانویه - ژوئیه، افت قابل توجهی را نشان می‌دهد.

منابع مطلع اعلام کردند که نایارا به دلیل دشواری در اجاره کشتی و فروش سوخت پس از تحریم‌ها، ناچار شده است ظرفیت عملیاتی پالایشگاه ۴۰۰ هزار بشکه‌ای خود را به ۷۰ تا ۸۰ درصد کاهش دهد.

به گفته معامله‌گران و داده‌های کشتیرانی، پیش از اعمال تحریم‌ها، نایارا محصولات پالایش‌شده خود را بیشتر به شرکت‌های تجاری غربی، خاورمیانه‌ای و آسیایی برای صادرات به آسیا و شمال غربی اروپا می‌فروخت، اما پس از تحریم، مسیرهای صادراتی این شرکت تغییر کرده و مقصد بیشتر محموله‌ها به خاورمیانه، ترکیه، تایوان و برزیل منتقل شده است.

داده‌ها نشان می‌دهد از زمان ازسرگیری صادرات در اوایل اوت، دست کم ۱۶ محموله دیزل، بنزین و سوخت جت با نفتکش‌های تحت تحریم اتحادیه اروپا از پایانه «وادینار» ارسال شده‌اند.

پنج نفتکش حامل محصولات «نایارا» در ماه‌های اوت و سپتامبر در سواحل عمان و امارات متحده عربی شناور بوده‌اند. بعضی از این نفتکش‌ها عملیات انتقال کشتی به کشتی را در سواحل عمان و مصر انجام داده‌اند و دو نفتکش دیگر محموله‌های خود را در پایانه انرژی «ترکیس» در ترکیه تخلیه کرده‌اند.

نفتکش‌های «بلو امبر» و «آنایا» که به ترتیب در اوت و سپتامبر در پایانه «وادینار» بارگیری شده بودند، در حال حرکت به سمت پایانه‌های «سانتوس» و «پاراناکوا» در برزیل هستند.

در همین حال نفتکش «اوپال»، محموله گازوئیل با گوگرد بالا را که ۲۲ اوت (یکم شهریور) بارگیری کرده بود، در ۱۶ سپتامبر (۲۵ شهریور) در پایانه «تایچونگ» تایوان تخلیه کرده است.

تایوان تحریم‌های گسترده‌ای علیه روسیه اعمال کرده، اما ممنوعیت صریحی برای واردات انرژی از این کشور اعلام نکرده است.

معامله‌گران می‌گویند یکی از خریداران اصلی محموله‌های بنزین نایارا به خاورمیانه، شرکت «ردوود گلوبال ساپلای» بوده است.

بر اساس شاخص آزادی اقتصادی فریزر که به تازگی منتشر شده است، جایگاه ایران در میان ۱۶۵ کشور، با سه پله سقوط در رتبه ۱۶۱ جهان قرار گرفته است.

مؤسسه فریزر تازه‌ترین گزارش خود از «شاخص آزادی اقتصادی» در جهان را منتشر کرد. بر اساس گزارش این مؤسسه که آزادی اقتصادی در ۱۶۵ کشور جهان را در سال ۲۰۲۳ بررسی کرده است، نمره شاخص آزادی اقتصادی ایران به ۴,۳۷ رسیده است. این در حالی است که این نمره در سال ۲۰۲۲، ۴,۶۳ بوده است.

ایران در آخرین بررسی جهانی آزادی اقتصادی، از میان ۱۶۵ کشور، رتبه ۱۶۱ را کسب کرده است. این به معنای آن است که وضعیت آزادی اقتصادی ایران نسبت به سال گذشته که در رتبه ۱۵۸ قرار داشت، سه پله تنزل یافته است. داده‌های مؤسسه فریزر بیانگر آن است که امتیاز ایران در سه زیرشاخص اندازه دولت، پول قوی، قوانین و حقوق مالکیت و بخش مقررات کمی کاهش داشته است اما امتیاز ایران در بخش آزادی تجارت بین‌المللی ثابت مانده است.

بر اساس این ارزیابی‌ها، ایران بار دیگر در میان ده کشور انتهایی شاخص جهانی آزادی اقتصادی قرار گرفته است. ده کشوری که در قعر این رتبه‌بندی قرار دارند، شامل چاد، لیبی، سوریه، آرژانتین، میانمار، ایران، الجزایر، سودان، زیمبابوه و ونزوئلا هستند.

جدیدترین اطلاعات در دسترس، مربوط به سال ۲۰۲۳ نشان می‌دهد که آزادترین حوزه‌های اقتصادی جهان به ترتیب عبارت بودند از هنگ‌کنگ در رتبه اول، سنگاپور در رتبه دوم، نیوزیلند سوم، سوئیس چهارم و ایالات متحده

پنجم و در ادامه، ایرلند در رتبه ششم، استرالیا و تایوان به طور مشترک در رتبه هفتم، و سپس دانمارک و هلند به ترتیب در رتبه های نهم و دهم قرار دارند.

رتبه بندی دیگر بازیگران اصلی اقتصاد جهان نیز به این ترتیب است کانادا با رتبه ۱۱، بریتانیا در رتبه ۱۳، آلمان در رتبه ۱۵ و ژاپن در رتبه ۱۷ در جایگاه های نسبتا بالایی قرار دارند. در مقابل، کره جنوبی رتبه ۳۸، فرانسه رتبه ۴۴ و ایتالیا رتبه ۴۶ با فاصله بیشتری عقب مانده اند.

در میان اقتصادهای نوظهور و بزرگ تر، اندونزی رتبه ۶۵، مکزیک رتبه ۷۰، هند رتبه ۸۶ و برزیل رتبه ۸۷ دیده می شوند. در انتهای این طیف، چین با رتبه ۱۰۸ و روسیه با رتبه ۱۴۸ قرار دارند.

شاخص فریزر چیست؟

در واقع، این شاخص برای اندازه گیری میزان سازگاری نهادها و سیاست های کشورها با آزادی اقتصادی طراحی شده است. برای دستیابی به رتبه بالاتر در این شاخص، یک کشور باید برخی کارها را انجام دهد و از برخی دیگر پرهیز کند. معیار آزادی اقتصادی را می توان مقیاسی از میزان تخصیص منابع کمیاب بر اساس انتخاب شخصی با هماهنگی بازارها در نظر گرفت.

دولت ها زمانی آزادی اقتصادی را افزایش می دهند که زیرساختی برای مبادله داوطلبانه افراد ایجاد کنند و از افراد و اموال آنها در برابر تجاوز و کلاهبرداری محافظت کنند. در این زمینه، نظام حقوقی از اهمیت ویژه ای برخوردار است. نهادهای حقوقی یک کشور، باید از شخص و اموال همه افراد در برابر اقدامات تجاوزکارانه دیگران محافظت کنند.

دولت ها همچنین باید از اقدامات محروم کننده انتخاب شخصی، مداخله در مبادلات داوطلبانه و محدود کردن ورود به بازارها خودداری کنند. پنج حوزه آزادی اقتصادی که در گزارش مؤسسه فریزر سنجیده می شود شامل «اندازه دولت»، «سیستم حقوقی و حقوق مالکیت»، «پول قوی»، «آزادی تجارت بین المللی» و «مقررات» هستند. اندازه دولت: با افزایش هزینه های دولت، مالیات و اندازه شرکت های دولتی، تصمیم گیری دولتی جایگزین انتخاب فردی می شود و آزادی اقتصادی کاهش می یابد.

سیستم حقوقی و حقوق مالکیت: حمایت از اشخاص و اموال افراد، یکی از عناصر اصلی آزادی اقتصادی و جامعه مدنی است؛ در واقع این مهم ترین کارکرد یک دولت است.

پول قوی: تورم، ارزش دستمزد و پس انداز به دست آمده را از بین می برد. بنابراین پول سالم برای حمایت از حقوق مالکیت ضروری است. وقتی تورم بالا و ناپایدار باشد، برنامه ریزی برای آینده و در نتیجه استفاده موثر از آزادی اقتصادی برای افراد دشوار می شود.

آزادی تجارت بین‌المللی: آزادی مبادله برای آزادی اقتصادی ضروری است؛ این آزادی زمانی کاهش می‌یابد که آزادی مبادله شامل شرکت‌ها و اشخاص دیگر کشورها نباشد.

مقررات: دولت‌ها نه تنها از برخی ابزار برای محدود کردن حق مبادله در سطح بین‌المللی استفاده می‌کنند، بلکه ممکن است مقررات سنگینی را نیز اعمال کنند که حق مبادله، کسب اعتبار و تسهیلات، استخدام و اشتغال و اداره آزادانه کسب‌وکار افراد را محدود می‌کند. نتایج گزارش موسسه فریزر نشان‌دهنده همبستگی مثبت میان «آزادی اقتصادی کشورها» با «شرایط رفاهی مردم» است. فریزر براساس میانگین نمره شاخص کشورها را به چهار گروه تقسیم کرده است.

قوی‌ترین حمایت برای محصولات ساخت هند

حمایت بی‌سابقه وزرای کابینه هند از فناوری‌های داخل

۱۱ مهر - دنیای اقتصاد

سه تن از اعضای کابینه نارندرا مودی، نخست‌وزیر هند، این روزها به ترویج و استفاده از برنامه‌های کاربردی (اپلیکیشن‌ها) داخلی و رقیب محصولات غول‌هایی چون نقشه گوگل، پیام‌رسان واتس‌آپ و نرم‌افزارهای مایکروسافت روی آورده‌اند. این اقدام قوی‌ترین حمایت تاکنون از محصولات «ساخت هند» به شمار می‌رود که در بحبوحه تنش‌های تجاری با ایالات متحده اهمیت مضاعفی یافته است.

پس از آنکه ایالات متحده در ماه اوت تعرفه ۵۰ درصدی بر واردات هندی وضع کرد، مودی بر استفاده از محصولات «سوداشی» (یا تولید داخلی) تاکید کرده است. در حالی که پیش‌تر بسیاری از مدیران صنعتی از مردم به طور عمومی خواسته بودند از تولیدات هندی پشتیبانی کنند، ماه گذشته مودی مستقیماً از شهروندان هند خواست تا استفاده روزمره از کالاهای خارجی را کنار بگذارند.

آشورینی وایشناو، وزیر فناوری اطلاعات، این هفته در یک گزارش رسانه‌ای درباره پروژه‌های بزرگراهی، اعلام کرد که این گزارش با استفاده از رقیب داخلی نرم‌افزار پاورپوینت یعنی (نرم‌افزار هندی زوهو) و بدون اتکا به نقشه گوگل تهیه شده است.

وزیر با لبخندی رضایت‌آمیز گفت: «این نقشه از سرویس نقشه‌برداری هند است، نه گوگل مپس. خوب به نظر می‌رسد، نه؟ این هم محصول داخلی است.» هفته گذشته نیز، وایشناو ویدیویی در مورد آزمودن نرم‌افزار زوهو منتشر کرد و در پستی در شبکه اجتماعی ایکس با بیش از ۶,۲ میلیون بازدید، از مردم خواست تا محصولات بومی را پذیرا باشند.

برندهای آمریکایی در هند بسیار رایج هستند و برای میلیون‌ها نفر نمادی از پیشرفت و ارتقای سطح زندگی به شمار می‌روند. در حالی که دفاتر دولتی و خصوصی از نرم‌افزارهای میکروسافت استفاده می‌کنند، بسیاری از مسافران برای مسیریابی به نقشه گوگل وابسته هستند و هند با بیش از ۵۰۰ میلیون کاربر، بزرگ‌ترین بازار پیام‌رسان واتساپ است.

زوهو ابزارهای نرم‌افزاری ابری میکروسافت را با قیمت مناسب‌تر جایگزین می‌کند. بنیان‌گذار میلیاردی این شرکت هندی، سریدار ومبو، به خاطر روش غیرمعمولش در راه‌اندازی دفاتر و فعالیت‌های شرکت در روستاها شهرت دارد. همچنین، پیام‌رسان این شرکت به نام «آراتای» (که در زبان تامیلی به معنای «چت» است)، به کمک تلاش‌های پیوش گوپال، وزیر تجارت، و دارمندرا پرادان، وزیر آموزش، به سرعت محبوب شد. گوپال در یک پست در شبکه ایکس نوشت: «خیلی خوشحالم که در آراتای حضور دارم، یک پیام‌رسان هندی که مردم کشور را به هم نزدیک‌تر می‌کند.»

داده‌های شرکت تحلیل بازار سنسور تاور نشان می‌دهد که ماه گذشته بیش از ۴۰۰ هزار بار این برنامه دانلود شد، در حالی که در ماه اوت کمتر از ۱۰ هزار بار دانلود شده بود. کاربران فعال روزانه این برنامه در ۲۶ سپتامبر از ۱۰۰ هزار نفر فراتر رفت که نشان‌دهنده افزایشی صددرصدی در همان روز بود.

شرکت‌های هندی برای جایگزین کردن برندهای جهانی با چالش‌های زیادی روبه‌رو هستند، زیرا اغلب توان مالی و گستره نفوذ آن‌ها را ندارند. برای نمونه، در سال ۲۰۲۱ وزرای هندی از یک شبکه اجتماعی بومی شبیه به ایکس به نام «کو» حمایت کردند، اما این شرکت سال گذشته به دلیل کمبود بودجه تعطیل شد.

دیلیپ چریان، یکی از بنیان‌گذاران شرکت روابط عمومی «پرفکت ریلیشنز»، هشدار داد: «حمایت صرف دولتی کافی نخواهد بود.» او افزود: «آنچه برندهایی مانند زوهو برای موفقیت نیاز دارند، داشتن ویژگی متمایز و منحصر به فرد، سرمایه کافی و حفاظت مطمئن در برابر نظارت است.»

دهلی‌نو در میانه تنش‌های فزاینده با واشنگتن با تکیه بر سیاست «خودکفایی دیجیتال» می‌کوشد وابستگی خود به غول‌های فناوری غربی را کاهش دهد و از سوی دیگر با ایجاد یک خط پروازی به سوی چین خواهان بازگشت تدریجی به همکاری‌های منطقه‌ای برای حفظ توازن میان استقلال اقتصادی و تعامل ژئوپلیتیکی است.

دولتمردان هندی در ماه‌های اخیر وارد مرحله تازه‌ای از سیاست‌گذاری در عرصه فناوری و روابط خارجی شده است. آنها با تشویق به استفاده از جایگزین‌های بومی برای محصولات شرکت‌های آمریکایی مانند گوگل و مایکروسافت تلاش دارند وابستگی دیجیتال کشور را کاهش دهد و مسیر «خودکفایی فناورانه» را تقویت کند.

از سوی دیگر، تصمیم دهلی‌نو و پکن برای ازسرگیری پروازهای مستقیم پس از پنج سال وقفه، نشانه‌ای از نرم‌شدن فضای روابط دو کشور و بازگشت تدریجی به همکاری‌های منطقه‌ای است. این دو تحول ظاهراً جدا از هم اما در واقع دو ضلع از راهبرد کلان هند برای حفظ توازن میان استقلال اقتصادی و تعامل سیاسی در محیط پرتنش آسیای کنونی به شمار می‌آیند.

حمایت هند از جایگزین‌های داخلی و سیاست خودکفایی دیجیتال

هند در ماه‌های اخیر با تمرکز بر طرح‌های «ساوادشی» یا ساخت هند، سیاستی جدی برای کاهش وابستگی به غول‌های فناوری غربی در پیش گرفته است. این سیاست بخشی از راهبرد گسترده‌تر دولت نارندرا مودی برای تقویت استقلال فناورانه و امنیت داده‌ها به شمار می‌آید.

درهمین راستا، آشوینی وایش‌نو وزیر فناوری اطلاعات و پیوش گوپال وزیر بازرگانی و صنعت هند به‌طور علنی از جایگزین‌های داخلی برنامه کاربردی و نرم‌افزارهای خارجی حمایت کرده‌اند و کاربران را به استفاده از آنها تشویق می‌کنند.

به عنوان نمونه، وزیر فناوری اطلاعات هند در یک ارائه رسمی، بدون استفاده از گوگل مپ از سرویس «نقشه هند من» (MapmyIndia) بهره برد تا نشان دهد حتی ابزارهای زیرساختی نیز می‌توانند «ساخت هند» باشند. همچنین، پیام‌رسان بومی «آراتای» (Arattai) که توسط شرکت «زوهو» (Zoho) توسعه یافته است، در ماه‌های اخیر مورد توجه کابرن و سیاست‌گذاران هندی شده، بطوری که وزیر بازرگانی و صنعت هند این برنامه پیام‌رسان را نمونه‌ای از ظرفیت داخلی برای جایگزینی محصولات بین‌المللی است و می‌تواند در بلندمدت اعتماد کاربران را جلب کند.

اگرچه این حمایت‌ها در راستای سیاست «ساوادشی» است که نارندرا مودی نیز بر آن تاکید دارد اما برخی از کارشناسان فناوری هشدار می‌دهند که برنامه کاربردی داخلی فقط به حمایت دولتی و تبلیغات نیاز ندارند، بلکه این برنامه‌های بومی باید در سطح عملکرد، امنیت، تجربه کاربری و مقیاس‌پذیری با نمونه‌های جهانی رقابت کنند؛ چرا که شرکت‌های آمریکایی و اروپایی سرمایه، فناوری و شبکه گسترده‌ای دارند که جایگزینی سریع را دشوار می‌کند.

علاوه بر این، برخی تحلیلگران بر این باورند که فشار بر جایگزین‌های داخلی ممکن است بدون برنامه‌ریزی دقیق باعث مقاومت کاربران شود و موفقیت سیاست خودکفایی دیجیتال را به خطر بیندازد.

در کل می‌توان گفت که سیاست‌های هند در این حوزه نه تنها یک حرکت اقتصادی و فناوری است، بلکه پیامی سیاسی نیز دارد؛ نشان دادن توانمندی داخلی، کاهش وابستگی به قدرت‌های خارجی و آماده‌سازی کشور برای نقش فعال‌تر در معادلات فناوری و امنیت داده‌های جهانی. این تلاش‌ها می‌تواند هند را به بازیگری مهم در عرصه فناوری منطقه‌ای و جهانی تبدیل کند، به شرط آنکه کیفیت محصولات داخلی با استانداردهای بین‌المللی همسو شود و پذیرش عمومی نیز همراه آن باشد.

احیای روابط با چین و اهمیت اقتصادی

روابط هند و آمریکا در اوایل خرداد ماه بود که پرتنش شد. اختلافات اولیه دیپلماتیک با اظهارات تند واشنگتن علیه دهلی‌نو و اعمال تعرفه‌های تنبیهی تشدید شد اما هند تلاش کرد که از کشیده شدن به رویارویی مستقیم با آمریکا جلوگیری کند و استقلال راهبردی خود را حفظ نماید.

نارندرا مودی در واکنش به سیاست‌های جدید آمریکا به‌طور محتاطانه روابط کشورش را با چین و روسیه تقویت کرده و همزمان همکاری‌های خود با متحدان واشنگتن از جمله ژاپن و کشورهای اروپایی ادامه داد تا تعادل دیپلماتیک و راهبردی هند در منطقه حفظ شود.

وی بعد از هفت سال روابط تیره با چین، برای شرکت در نشست سازمان همکاری شانگهای به شهر بندری تیانجین سفر کرد و با شی‌جین‌پینگ و ولادیمیر پوتین روسای جمهوری چین و روسیه دیدار و تعامل گرمی داشت.

در همین راستا، شرکت هواپیمایی «ایندوگو» (IndiGo) اعلام کرد که پس از پنج سال وقفه از چهارم آبان (۲۶ اکتبر) پروازهای روزانه بین شهرهای «کلکته» و «گوانگجو» راه اندازی می‌شود.

این اقدامات پس از سال‌ها اختلافات مرزی و اقتصادی صورت می‌گیرد که بنا به گفته تحلیلگران سیاسی، هند با این اقدام می‌کوشد ضمن حفظ مواضع خود در مسائل مرزی، فضای همکاری‌های اقتصادی و تجاری را باز کند و از مسیر تعامل مستقیم با چین، مسیرهای دیپلماتیک و اقتصادی مهم منطقه‌ای را فعال نگه دارد.

همچنین پروازهای مستقیم میان ۲ کشور فراتر از بعد اقتصادی، پیام سیاسی نیز دارد؛ در مرحله اول، تمایل هند به کاهش تنش‌ها بدون چشم‌پوشی از منافع ملی و امنیتی نشان می‌دهد و در مرحله دوم نیز دهلی‌نو با این حرکت می‌خواهد تعادلی میان استقلال راهبردی و ضرورت همکاری اقتصادی برقرار کند. اما کارشناسان هشدار می‌دهند که بازگشایی پروازها به معنی پایان اختلافات یا ایجاد اعتماد کامل نیست، بلکه این اختلافات مرزی، رقابت اقتصادی و نگرانی‌های امنیتی همچنان وجود دارند و هرگونه گام بیشتر در مسیر همکاری باید با مدیریت دقیق سیاسی و دیپلماتیک همراه باشد.

در هر صورت، توسعه روابط با چین نه تنها می‌تواند فرصت‌های اقتصادی برای هند ایجاد کند، بلکه راهبردی برای تقویت نقش منطقه‌ای و افزایش نفوذ این کشور در معادلات آسیا به شمار می‌آید و این اقدام هند نشان می‌دهد که دهلی‌نو در پی حفظ توازن میان تعامل با همسایگان و تقویت استقلال ملی و فناوریانه است.

پیوند میان فناوری و ژئوپلیتیک

تلاش هند برای جایگزینی برنامه‌های کاربردی و نرم‌افزارهای خارجی با نمونه‌های داخلی تنها یک سیاست فناوری نیست؛ بلکه بخشی از راهبرد بزرگ‌تر ژئوپلیتیکی این کشور به شمار می‌آید. کاهش وابستگی به غول‌های فناوری غربی به دهلی‌نو امکان می‌دهد در حوزه‌های حساس امنیت داده‌ها و زیرساخت‌های حیاتی، خودمختاری بیشتری داشته باشد و فشارهای خارجی بر اقتصاد و سیاست داخلی را کاهش دهد.

از سوی دیگر، بازگشایی پروازهای مستقیم با چین پس از پنج سال، نشان‌دهنده تلاشی برای تعادل میان استقلال فناوریانه و تعامل منطقه‌ای است. این حرکت به هند اجازه می‌دهد روابط اقتصادی و دیپلماتیک خود را با یک رقیب کلیدی آسیایی مدیریت کند و ضمن حفظ مواضع ملی، فرصت‌های تجاری و سرمایه‌گذاری را از دست ندهد. به عبارت دیگر، سیاست‌های حوزه فناوری و ارتباطات خارجی هند دو سوی یک سکه‌اند: توسعه فناوری داخلی و احیای روابط منطقه‌ای.

در همین راستا، کارشناسان بر این باورند که موفقیت این راهبرد، به توانایی هند در مدیریت همزمان توسعه فناوری داخلی، جلب اعتماد عمومی و حفظ تعادل دیپلماتیک بستگی دارد. هرگونه کوتاهی در یکی از این حوزه‌ها می‌تواند نه تنها پیشرفت فناوری را کند کند، بلکه موقعیت هند در معادلات منطقه‌ای و جهانی را نیز تحت تأثیر قرار دهد.

در نهایت، پیوند میان فناوری و ژئوپلیتیک نشان می‌دهد که هند در تلاش است تا از فرصت‌های فناوری برای تقویت استقلال ملی استفاده کند و در عین حال از مسیر تعامل با همسایگان و بازیگران جهانی، مزیت اقتصادی و سیاسی کسب کند. این رویکرد دوگانه می‌تواند هند را به یک بازیگر کلیدی و تاثیرگذار در معادلات آسیا تبدیل کند.

سرمایه‌گذاری هند در صنعت پتروشیمی

۱۳ مهر - دنیای اقتصاد

براساس گزارش منتشر شده در S&P و انجمن تولیدکنندگان شیمیایی و پتروشیمی هند (CPMA)، هند برنامه سرمایه‌گذاری میان‌مدت ۳۷ میلیارد دلاری را برای کاهش وابستگی به واردات و رسیدن به خودکفایی در صنعت پتروشیمی اعلام کرده است.

این اقدام بخشی از برنامه دولت هند تحت چشم‌انداز «ساخت در هند» (Make in India) است که هدف آن تبدیل کشور به تولیدکننده عمده پتروشیمی در سطح جهان و تامین بخش قابل توجهی از نیاز داخلی به محصولات پتروشیمی از مسواک و لوازم خانگی تا قطعات خودرو است. این سرمایه‌گذاری‌ها شامل پروژه‌های بزرگ در پلی‌اتیلن (PE) و پلی‌پروپیلن (PP) بوده و انتظار می‌رود ظرفیت تولید فعلی ۲۹,۶۲ میلیون تن در سال تا سال ۲۰۳۰ به ۴۶ میلیون تن افزایش یابد.

هند با مصرف سرانه حدود ۱۲ کیلوگرم پتروشیمی، تنها یک‌سوم میانگین جهانی را مصرف می‌کند و این موضوع فرصتی بزرگ برای رشد و توسعه صنعتی فراهم می‌کند. برنامه توسعه ظرفیت با حمایت دولت و شرکت‌های دولتی همچون ONGC و BPCL و نیز سرمایه‌گذاری بخش خصوصی به ارزش ۱۲ میلیارد دلار دنبال می‌شود. این مدل توسعه، ضمن کاهش وابستگی به واردات که سالانه حدود ۸۸,۶ میلیارد دلار ارزش دارد، می‌تواند نقش مهمی در ایجاد اشتغال و افزایش سهم صنعت پتروشیمی در تولید ناخالص داخلی ایفا کند. با وجود رشد تقاضا، فشار بر

حاشیه سود تولیدکنندگان داخلی به دلیل عرضه زیاد در بازار آسیا و ظرفیت‌های جدید همچنان پابرجا خواهد بود.

در عین حال، توسعه ظرفیت‌های داخلی و تقویت زنجیره ارزش، هند را قادر می‌سازد تا در بازار جهانی پتروشیمی رقابت کند و بخشی از کسری واردات را جبران نماید. پیش‌بینی می‌شود تا سال ۲۰۲۶ تقاضای پتروشیمی هند به ۶۵ میلیون تن برسد و رشد سالانه حدود ۵ تا ۷ درصد داشته باشد، روندی که نشان‌دهنده افزایش مصرف در صنایع داخلی و بین‌المللی و پایداری بلندمدت این بخش است. همچنین، با رشد سریع ظرفیت تولید، هند می‌تواند در بازار آسیای جنوب شرقی و جهان، سهم بیشتری از عرضه پتروشیمی داشته باشد، اگرچه ممکن است در کوتاه‌مدت با مازاد عرضه و کاهش نسبی قیمت‌ها مواجه شود.

دهلی‌نو به دنبال تحقق ایده «آسیای چندقطبی» است؛

راهبرد هند برای تعامل با شرکای جدید در سایه تیرگی روابط با آمریکا

۱۴ مهر - ایرنا

یک کارشناس مسائل آسیای جنوبی با اشاره به تیرگی روابط دهلی‌نو و واشنگتن گفت: هند در چارچوب سیاست‌های جهان چندقطبی، به دنبال تحقق آسیای چندقطبی است؛ جایی که هیچ قدرتی بر منطقه سلطه نداشته باشد.

سیندرپال سینگ کارشناس مسائل آسیای جنوبی و معماری امنیت منطقه‌ای در دانشگاه فناوری نانیانگ سنگاپور در گفت‌وگو با کانال خبری نیوز آسیا به تنش‌های اخیر دهلی‌نو - واشنگتن و رویکرد جدید هند در قبال کشورهای منطقه‌ای اشاره و اظهار کرد: دهلی‌نو در چارچوب سیاست‌های جهان چندقطبی، به دنبال شکل‌گیری آسیای چندقطبی است؛ جایی که هیچ قدرتی نتواند بر منطقه سلطه پیدا کند.

وی با تاکید بر چالش‌های پیش روی هند و چین در مسائل مرزی و نفوذ در آسیای جنوبی، افزود: دهلی‌نو در مسیر تعامل با کشورهای آسیای شرقی و غربی تلاش می‌کند با ایجاد یک ائتلاف گسترده از شرکا و دوستان برای تبدیل شدن به یک قدرت بزرگ قدم بردارد.

سینگ در همین راستا به دیدار اخیر نارندرا مودی نخست‌وزیر هند با شی جین‌پینگ رئیس‌جمهوری چین پس از هفت سال وقفه اشاره و تاکید می‌کند این دیدار نشانه‌ای آشکار از بهبود روابط دوجانبه بود؛ به‌ویژه با توجه به اینکه تنش‌ها میان دو کشور از زمان رویارویی نظامی در مرز مشترک و درگیری‌های محدود از سال ۲۰۲۰ ادامه داشته است.

با این حال، روابط هند با آمریکا مسیری کاملاً معکوس را طی کرده است.

این کارشناس با بیان اینکه رابطه خوب میان دونالد ترامپ رئیس‌جمهوری آمریکا با مودی به‌عنوان یک مزیت برای کاهش تعرفه‌های ایالات متحده بر محصولات هندی محسوب می‌شد، تصریح کرد که اعمال تعرفه ۵۰ درصدی بخاطر خرید نفت از روسیه، روابط دوجانبه در پایین‌ترین سطح قرار داد و موجب زمینه افزایش احساسات ضدآمریکایی در داخل هند ایجاد کرد.

بنابراین، هند در چنین شرایطی به سمت شراکت‌های عملی و قابل اعتماد رفت تا بتواند مانور خود را در روابط خارجی حفظ کرده و ناچار به انتخاب‌های دوتایی نشود.

سینگ در ادامه اظهارتش به سیاست‌های جدید ترامپ اشاره و می‌گوید که واشنگتن کشورها را به‌طور مستقیم به پذیرش شرایط تجاری خود تحت فشار گذاشته است و همین اقدام زمینه جدیدی برای مقاومت کشورها در برابر نگاه دوتایی به جهان بوجود آورده است.

وی با بیان اینکه دگرگونی زنجیره‌های تامین ناشی از نگرانی‌های ژئوپلیتیکی جهانی برای هند هم فرصت اقتصادی ایجاد کرده است، بیان کرد که با آغاز بیماری کرونا و افزایش تنش‌های میان آمریکا و چین، بسیاری از کشورها برای امنیت ملی خود به سمت تنوع‌بخشی زنجیره‌های تامین رفتند اما هند با راهبرد «چین به اضافه یک» که هدفش انتقال تولید از چین به جاهای دیگر بود، به اندازه کشورهای جنوب شرق آسیا مانند ویتنام، اندونزی و تایلند بهره نبرد.

سینگ همچنین با اشاره به سیاست‌های تعرفه‌ای ترامپ برای واداشتن شرکت‌های نیمه‌رسانا به تولید تراشه در آمریکا، تصریح کرد که دهلی‌نو هم‌اکنون می‌تواند از این فرصتی برای بهره از تغییر زنجیره‌های تامین استفاده کند. وی بیان اینکه هند زمینه صادرات تراشه‌های ساخت هند هم به بازارهای غیرآمریکایی هم دارد، افزود: کشورها به دنبال کاهش وابستگی زنجیره تامین از چین و آمریکا هستند.

این کارشناس در پایان اظهاراتش تاکید داشت که دهلی‌نو به کاهش تعرفه‌ها با آمریکا امیدوار است اما این مساله را فرصتی برای اصلاحات داخلی می‌داند؛ مشابه اصلاحات اقتصادی ۱۹۹۱، این شوک خارجی می‌تواند سران هند را وادار به اجرای اصلاحات ضروری اقتصادی کند که در سال‌های اخیر کند شده‌اند.

نگرانی‌های حمایت‌گرایانه هند سبب شد که این کشور در سال ۲۰۱۹ از «مشارکت جامع اقتصادی منطقه‌ای» خارج شود. این اقدام از سوی کشورهای شرکت‌کننده در شرق و جنوب شرق آسیا از جمله سنگاپور، عقب‌گردی برای چندجانبه‌گرایی منطقه‌ای و همچنین برای مسیر تعامل اقتصادی هند با شرق آسیا تلقی شد که از دهه ۱۹۹۰ آغاز شده بود.

نخست‌وزیر انگلیس خواستار اجرای سریع توافق تجاری با هند شد

۱۶ مهر - ایرنا

نخست‌وزیر انگلیس که در راس یک هیات تجاری برای انجام سفری ۲روزه به هند سفر کرده، در راستای تقابل با پیامدهای تعرفه‌های تجاری تحمیلی دولت ترامپ خواستار اجرای سریع توافق تجاری «کی‌یر استارمر» امروز در آغاز سفر دو روزه خود به هند اعلام کرد که وی می‌خواهد توافق تجاری با هند در اسرع وقت و «تا حد امکان» اجرایی شود.

وی در بدو ورود به بمبئی به نمایندگان هیئت تجاری گفت: این توافق فرصت‌های بزرگی را فراهم می‌سازد و خواستار آن شد تا این توافق «با حداکثر سرعت ممکن» اجرایی شود.

استارمر گفت: فکر می‌کنم فرصت‌ها در حال فراهم شدن است. وظیفه ما این است که استفاده از فرصت‌ها را برای هیات‌های تجاری آسان‌تر کنیم.

نخست وزیر انگلیس افزود که این کشور می‌تواند در عین حال که با پیامدهای جنگ تجاری جهانی (تحمیلی دولت ترامپ) دست و پنجه نرم می‌کند، به دنبال توافق‌های تجارت آزاد باشد و برای کاهش تعرفه‌های آمریکا با شرکای تجاری خود مذاکره کند.

قرار است وی روز پنجشنبه با «نارندرا مودی» نخست وزیر هند دیدار کند.

رشد اقتصادی یکی از اولویت‌های اصلی استارمر است، وی تلاش دارد افت محبوبیت حزب کارگر را با چنین اقداماتی در نظرسنجی‌ها معکوس کند.

شوان هاویلند (Shevaun Haviland)، مدیرکل گروه تجاری اتاق بازرگانی انگلیس نیز در این ارتباط توصیه کرد تا استارمر باید از وضع مالیات مجدد بر مشاغل در بودجه آتی پیش رو خودداری کند و باید از طریق ایجاد روابط با کشورهای مانند هند و حوزه خلیج فارس رشد تجاری را افزایش دهد.

نخست‌وزیر انگلیس در رأس بزرگ‌ترین هیأت تجاری تاریخ این کشور، متشکل از ۱۲۵ مدیرعامل، کارآفرین، رؤسای دانشگاه‌ها و نمایندگان نهادهای فرهنگی، برای نخستین مأموریت اقتصادی دولت به هند سفر کرد؛ سفری که هدف آن تثبیت توافق تجاری ۴,۸ میلیارد پوندی لندن و دهلی‌نو و گشودن فصل تازه‌ای در روابط اقتصادی دو کشور عنوان شده است.

دفتر نخست‌وزیری انگلیس اعلام کرده است که مأموریت کنونی، بخشی از تلاش دولت برای «به‌کارگیری ظرفیت‌های توافق تجاری بزرگ لندن-دهلی‌نو» است که در ماه ژوئیه به امضا رسید.

بر اساس بیانیه رسمی داوینگ‌استریت، توافق یادشده قرار است سالانه ۴,۸ میلیارد پوند به تولید ناخالص داخلی انگلیس بیفزاید و تجارت دوجانبه را تا ۲۵ میلیارد پوند در سال افزایش دهد. طبق این توافق، میانگین تعرفه واردات کالاهای انگلیسی به هند از ۱۵ درصد به سه درصد کاهش یافته و دسترسی شرکت‌های کوچک و متوسط بریتانیایی به بازار ۱,۴ میلیارد نفری هند تسهیل شده است.

در این سفر، شرکت‌های بزرگی چون رولزرویس، بریتیش تله‌کام، خطوط هوایی بریتیش ایرویز و بورس لندن استارمر را همراهی می‌کنند. دولت لندن اعلام کرده است که هدف از این سفر، گشودن مسیرهای تازه برای صادرات، سرمایه‌گذاری و توسعه همکاری‌های فناورانه میان دو کشور است.

قیمت جهانی مواد غذایی در ماه سپتامبر کاهش اندکی را تجربه کرد. بنا بر گزارش سازمان خواربار و کشاورزی ملل متحد (فائو)، افت قیمت شکر و لبنیات توانست افزایش قیمت جهانی گوشت را جبران کند و در مجموع، شاخص جهانی مواد غذایی را به سطحی پایین تر برساند. شاخص بهای مواد غذایی فائو که سبدي از کالاهای اساسی بین‌المللی را رصد می‌کند،

در ماه سپتامبر به ۱۲۸,۸ واحد رسید؛ که رقمی کمتر از ۱۲۹,۷ واحد در ماه اوت است. این شاخص در مقایسه با مدت مشابه سال گذشته ۳,۴ درصد افزایش یافته، اما همچنان ۲۰ درصد پایین‌تر از اوج تاریخی خود در مارس ۲۰۲۲ مصادف با آغاز جنگ اوکراین است.

افت چشمگیر قیمت شکر و لبنیات

بر اساس اعلام سازمان خواربار و کشاورزی ملل متحد، شاخص قیمت شکر در ماه سپتامبر ۴,۱ درصد کاهش یافته و به پایین‌ترین سطح خود از مارس ۲۰۲۱ رسیده است. بهبود چشم‌انداز عرضه جهانی و افزایش تولید در برزیل، همراه با برداشت مطلوب در هند و تایلند، از عوامل اصلی این افت عنوان شده‌اند.

در همین حال، شاخص قیمت لبنیات نیز ۲,۶ درصد افت کرده‌است. کاهش شدید بهای کره به‌دلیل چشم‌انداز رشد تولید در اقیانوسیه، عامل اصلی این روند بوده است.

شاخص غلات فائو نیز نسبت به ماه اوت ۰,۶ درصد کاهش یافته‌است. همچنین قیمت گندم برای سومین ماه پیاپی نزولی بوده؛ اتفاقی که به برداشت‌های گسترده و تقاضای ضعیف جهانی نسبت داده می‌شود. بهای ذرت نیز در پی تعلیق موقت مالیات صادرات در آرژانتین کاهش یافت و شاخص برنج نیز به‌دلیل کاهش سفارش‌ها از سوی خریداران فیلیپین و آفریقا افت کرده‌است.

افزایش قیمت گوشت در بازار آمریکا

در نقطه مقابل، شاخص قیمت گوشت فائو با ۰,۷ درصد افزایش به بالاترین رکورد تاریخی خود رسیده است. رشد قیمت گوشت گاو و گوسفند، به ویژه در بازار ایالات متحده، نقش اصلی را در این افزایش داشته است. گزارش سازمان خواربار و کشاورزی ملل متحد نشان می دهد قیمت گوشت گاو در آمریکا به اوج تازه ای رسیده است، چرا که تقاضای بالا و عرضه محدود داخلی موجب فشار صعودی بر قیمت ها شده اند. در میان سایر گروه های کالایی، قیمت روغن های نباتی ۰,۷ درصد کاهش یافته است. افت بهای روغن پالم و سویا اثر افزایش قیمت روغن آفتابگردان و کلزا را خنثی کرده است.

پیش بینی رشد تولید جهانی غلات

فائو در گزارشی جداگانه پیش بینی خود از تولید جهانی غلات در سال ۲۰۲۵ را افزایش داد و میزان آن را ۲,۹۷ میلیارد تُن اعلام کرد؛ در حالی که ماه گذشته این رقم ۲,۹۶ میلیارد تُن برآورد شده بود. بر اساس این گزارش، سطح جدید تولید ۳,۸ درصد بیش تر از سال ۲۰۲۴ است و بزرگ ترین رشد سالانه از سال ۲۰۱۳ تاکنون به شمار می رود. فائو علت این بازبینی صعودی را افزایش چشم انداز تولید گندم، ذرت و برنج عنوان کرده است.

جنگ یارانه ها؛ چین از هند به سازمان تجارت جهانی شکایت کرد

۲۳ مهر - ایرنا

وزارت بازرگانی چین در بیانیه ای اعلام کرد که این کشور شکایتی را علیه هند در سازمان جهانی تجارت (WTO) به دلیل پرداخت یارانه ای غیرمنصفانه به تولیدکنندگان داخلی خودروهای برقی و باتری مطرح کرده است.

در بیانیه‌ای که روز چهارشنبه در نشریه گلوبال تایمز منتشر شد، آمده است: نماینده پکن درخواست رسمی برای مشاوره با هند در چارچوب سازوکار حل اختلاف سازمان جهانی تجارت ارائه داده است. این درخواست به یارانه‌های مرتبط با تولید و توسعه خودروهای برقی و باتری‌ها در هند مربوط می‌شود.

در این بیانیه تأکید شده است که «اقدامات هند مشکوک به نقض چندین تعهد از جمله اصل رفتار ملی (National Treatment) هستند و نوعی یارانه جایگزینی واردات محسوب می‌شوند که به‌صراحت طبق مقررات سازمان جهانی تجارت ممنوع است.»

وزارت بازرگانی چین خاطرنشان کرد که این اقدامات مزیت رقابتی ناعادلانه‌ای را برای صنایع داخلی هند ایجاد کرده و منافع شرکت‌های چینی را متضرر می‌سازد. چین همچنین اعلام کرده است که برای دفاع مؤثر از حقوق و منافع مشروع صنایع داخلی خود، اقداماتی قاطعانه خواهد داشت.

چین در ادامه تأکید کرد که در طول مدت اخیر، مجموعه‌ای از سیاست‌ها و اقدامات اقتصادی و تجاری هند مشکوک به ناسازگاری با اصول سازمان جهانی تجارت بوده و این اقدامات نگرانی گسترده‌ای را در میان سایر اعضای این سازمان برانگیخته است. به همین دلیل، چین از هند می‌خواهد که به تعهدات خود در زیر چتر این سازمان پایبند باشد و هرچه سریع‌تر اقدامات نادرست خود را اصلاح کند.

چگونه ضعف سیستم قضایی در هند، چرخ‌دنده‌های زنجیره تامین و تولید را از کار انداخت؟

اقتصاد در دام دادرسی کند

۱۹ مهر - دنیای اقتصاد

زنجیره‌های تامین یکی از پایه‌های اصلی بهره‌وری اقتصادی در هر کشور هستند. با این حال، حتی در یک صنعت مشخص نیز تفاوت‌های زیادی در روش تولید شرکت‌ها وجود دارد.

برخی از شرکت‌ها بسیار تخصصی کار می‌کنند و به شبکه گسترده‌ای از تامین‌کنندگان دیگر وابسته‌اند. در مقابل، گروهی دیگر ساختاری یکپارچه دارند و بیشتر مراحل تولید را داخل مجموعه خود انجام می‌دهند. این تفاوت در شیوه به نظر می‌رسد ارتباط مستقیمی با فضای کسب‌وکاری دارد که شرکت‌ها در آن فعالیت می‌کنند.

بررسی‌های دقیق‌تر نشان می‌دهد که این تفاوت‌ها در ساختار تولید، ناشی از یک مشکل اساسی در فضای کسب‌وکار است. به طور مشخص، ضعف نهادهای مسوول اجرای قراردادهای، به‌ویژه کندی دستگاه قضایی، شرکت‌ها را به سمت انتخاب روش‌های تولیدی ناکارآمد سوق می‌دهد و این انتخاب‌ها در نهایت به هدررفت چشم‌گیر بهره‌وری در سطح کلان اقتصاد منجر می‌شود. پژوهشی که یوهانس بوهم و ازرا اوبرفیلد روی داده‌های بخش تولیدی هند انجام داده‌اند، این سازوکار را به خوبی نشان می‌دهد. این مطالعه روشن می‌کند که چگونه یک نقص مشخص در ساختار قضایی، یعنی انباشت پرونده‌ها در دادگاه‌ها، به طور مستقیم بر تصمیم‌های شرکت‌ها اثر می‌گذارد و در نهایت، بهره‌وری کل اقتصاد را کاهش می‌دهد.

شواهدی از اقتصاد هند

بررسی دقیق داده‌های شرکت‌های تولیدی در هند، سه یافته مهم را آشکار می‌سازد که ارتباط مستقیم کیفیت نهادهای قضایی با شیوه سازماندهی تولید را نشان می‌دهند. نخست اینکه در ایالت‌هایی از هند که دادگاه‌ها کندتر عمل می‌کنند، شرکت‌ها بخش کمتری از هزینه‌های خود را صرف خرید مواد اولیه و کالاهای واسطه‌ای می‌کنند. این الگو به‌ویژه در صنایعی که به نهادهای ویژه یا سفارشی وابسته‌اند، پررنگ‌تر است. منظور از نهادهای سفارشی، کالاهایی است که به طور خاص برای یک خریدار تولید می‌شوند و برای دیگران کاربرد چندانی ندارند.

این یافته نشان می‌دهد که وقتی اجرای قراردادها ضعیف است، شرکت‌ها ترجیح می‌دهند به جای برون‌سپاری، بخش بیشتری از تولید را خودشان انجام دهند و در نتیجه، هزینه کمتری برای خرید از تامین‌کنندگان خارجی می‌پردازند. دومین یافته به ترکیب کالاهای خریداری‌شده توسط شرکت‌ها مربوط می‌شود. در ایالت‌هایی با سیستم قضایی کند، شرکت‌ها سبد خرید خود را به سمت کالاهای استاندارد و همگن تغییر می‌دهند و از خرید نهادهای سفارشی پرهیز می‌کنند. کالاهای استاندارد در بازارهای رسمی با قیمت مشخص معامله می‌شوند و به همین دلیل، خرید و فروش آنها کمتر به اعتماد و قراردادهای پیچیده نیاز دارد.

این تغییر در سبد خرید، یک راهکار پیش‌گیرانه برای کاهش خطرات ناشی از ضعف دستگاه قضایی است. سومین و شاید روشن‌ترین یافته، به یکپارچگی عمودی شرکت‌ها بازمی‌گردد. در ایالت‌هایی که دادگاه‌ها کندتر هستند، شرکت‌ها در صنایعی که به نهادهای سفارشی وابسته‌اند، تمایل بسیار بیشتری به یکپارچگی عمودی دارند. به عبارت دیگر، ترجیح می‌دهند به جای خرید یک کالای سفارشی از تامین‌کننده‌ای دیگر، خودشان آن را تولید کنند. این سه یافته در کنار هم، تصویر روشنی از وضعیتی را نشان می‌دهند که در آن شرکت‌ها برای محافظت از خود در برابر یک فضای کسب‌وکار نامطمئن، به راهکارهای تولیدی پرهزینه‌تر و ناکارآمدتر روی می‌آورند.

پدیده گروکشی

این الگوهای تجربی، ما را به یک پرسش اساسی‌تر می‌رساند. مکانیسم اقتصادی اصلی که این رفتار شرکت‌ها را توضیح می‌دهد چیست؟ پاسخ در مفهومی موسوم به مشکل گروکشی است. این مشکل زمانی پیش می‌آید که دو

طرف با هم معامله می‌کنند و یکی از آنها برای انجام معامله، یک سرمایه‌گذاری تخصصی و بدون بازگشت انجام می‌دهد. پس از این سرمایه‌گذاری، طرف دیگر از موقعیت برتر خود استفاده می‌کند تا شرایط معامله را به نفع خود تغییر دهد. برای درک بهتر، یک کارخانه قطعه‌سازی را در نظر بگیرید که قراردادی برای تولید یک قطعه سفارشی برای یک شرکت خودروسازی امضا می‌کند.

این قطعه‌ساز باید ماشین‌آلات جدیدی بخرد و خط تولید خود را فقط برای ساخت همان قطعه خاص تنظیم کند. این سرمایه‌گذاری کاملاً وابسته به این رابطه است، چون قطعه تولیدشده تنها برای همان خودروساز ارزش دارد. پس از آنکه قطعه‌ساز این هزینه سنگین و بدون بازگشت را انجام داد، شرکت خودروساز می‌تواند از پرداخت قیمت توافق‌شده خودداری کند یا قیمتی بسیار پایین‌تر را پیشنهاد دهد. از آنجا که قطعه‌ساز مشتری دیگری برای این محصول خاص ندارد، در موضع ضعف قرار می‌گیرد و ممکن است مجبور شود شرایط جدید و ناعادلانه را بپذیرد. این وضعیت، همان مشکل گروکشی است.

اینجاست که نقش نهادهای مسوول اجرای قرارداد اهمیت پیدا می‌کند. یک دستگاه قضایی کارآمد و سریع، با تضمین اجرای قرارداد اولیه، خطر گروکشی را به شدت کاهش می‌دهد. وقتی قطعه‌ساز مطمئن باشد که در صورت تخلف خریدار می‌تواند به سرعت و با هزینه کم حق خود را در دادگاه بگیرد، با آسودگی خاطر بیشتری برای تولید کالاهای تخصصی سرمایه‌گذاری می‌کند. اما در محیطی که دادگاه‌ها کند، پرهزینه و غیرقابل پیش‌بینی هستند، این تضمین از بین می‌رود. در عمل، کندی دادگاه‌ها مانند یک هزینه اضافی بر همکاری‌های اقتصادی پیچیده و تخصصی تحمیل می‌شود. این هزینه پنهان، شرکت‌ها را وادار می‌کند تا از فرصت‌های سودآور ناشی از تخصص‌گرایی چشم‌پوشی کنند و به سمت راهکارهای امن‌تر اما کم‌بازده‌تری مانند خودکفایی و یکپارچگی عمودی بروند.

یک نقد احتمالی به این تحلیل آن است که شاید رابطه میان کندی دادگاه‌ها و ساختار تولید، تنها یک همبستگی باشد و نه یک رابطه علت و معلولی. ممکن است عوامل پنهان دیگری وجود داشته باشند که هم بر کیفیت دادگاه‌ها و هم بر ساختار صنعتی یک منطقه تاثیر بگذارند. برای مثال، مناطق توسعه‌یافته‌تر هم دادگاه‌های بهتری دارند و هم صنایع پیچیده‌تری که به قطعات سفارشی نیاز دارند. برای حل این چالش و اثبات اینکه کندی دادگاه‌ها علت اصلی است، بوهم و اوبرفیلد از یک واقعیت تاریخی در سیستم قضایی هند بهره بردند. بسیاری از دادگاه‌های عالی ایالتی در هند در دوران استعمار بریتانیا تاسیس شده‌اند. این دادگاه‌های قدیمی طی ده‌ها سال با انباشت پرونده‌ها روبه‌رو شده و به مرور زمان بسیار کند شده‌اند.

در مقابل، برخی از ایالت‌های هند در دهه‌های اخیر و پس از استقلال، با تقسیم ایالت‌های بزرگ‌تر به وجود آمده‌اند. این ایالت‌های جدید، دادگاه‌های عالی جدیدی نیز تاسیس کرده‌اند که در ابتدای کار خود پرونده انباشته‌ای نداشته و در نتیجه بسیار سریع‌تر عمل می‌کنند. بنابراین، عمر دادگاه عالی در یک ایالت، نشان‌دهنده خوبی برای میزان کندی فعلی آن است. نکته اینجاست که دلیل تاسیس این دادگاه‌های جدید و تقسیمات ایالتی، اغلب ریشه در مسائل سیاسی و قومی داشته و ارتباطی با ساختار اقتصادی امروزی آن مناطق ندارد. به همین دلیل، عمر دادگاه به عنوان یک متغیر مستقل عمل می‌کند که بر کندی دادگاه‌ها اثر می‌گذارد اما تحت تاثیر عوامل اقتصادی پنهان دیگر نیست. نتایج این روش نشان می‌دهد که رابطه میان کندی دادگاه‌ها و انتخاب روش‌های تولیدی ناکارآمد، یک رابطه مستقیم علت و معلولی است.

اندازه‌گیری هزینه اقتصادی ناکارآمدی

شواهد قبلی به وضوح نشان داد که مشکلی وجود دارد، اما برای اندازه‌گیری دقیق ابعاد آن و ارائه راهکار، به یک مدل اقتصادی نیاز است. بوهم و اوپرفیلد مدلی طراحی کردند که به ما اجازه می‌دهد تاثیرات این مشکلات را در سطح کلان، محاسبه و به عدد و رقم تبدیل کنیم. در این مدل، فرض می‌شود که شرکت‌ها برای تولید محصولات خود به روش‌های تولید متفاوتی دسترسی دارند. هر روش، ترکیب خاصی از نیروی کار، سرمایه و مواد اولیه را نیاز دارد. برخی از این روش‌ها به کالاهای استاندارد و همگانی متکی هستند، درحالی‌که برخی دیگر به کالاهای سفارشی و خاص نیازمندند. حال نوبت وارد کردن ضعف دستگاه قضایی است.

این ضعف به صورت یک هزینه پنهان یا یک جریمه نامرئی در نظر گرفته می‌شود که فقط بر سر راه خرید و فروش کالاهای سفارشی قرار دارد. در ایالت‌هایی که دادگاه‌های ضعیف‌تری دارند، این هزینه پنهان بزرگ‌تر است، به این معنی که استفاده از تامین‌کنندگان تخصصی برای شرکت‌ها گران‌تر تمام می‌شود. در چنین شرایطی، شرکت‌ها دو راهکار اصلی در پیش می‌گیرند. راه اول این است که همان روش تولید قبلی را ادامه دهند، اما از کالای سفارشی که حالا گران‌تر شده است، کمتر استفاده کنند. راه دوم این است که به طور کلی روش تولید خود را عوض کنند و از روشی استفاده کنند که اصلاً به آن کالای دردرساز نیازی ندارد، مانند تولید آن کالا در داخل خود شرکت.

این چارچوب به ما اجازه می‌دهد تا با استفاده از داده‌های واقعی، اندازه این هزینه‌های پنهان را محاسبه کنیم. با مقایسه الگوی مصرف کالاهای سفارشی و استاندارد، در میان ایالت‌هایی با کیفیت قضایی متفاوت، می‌توان تخمین زد که این جریمه نامرئی در هر ایالت چقدر بزرگ است. نتایج این بررسی نشان داد که ایالت‌هایی با دادگاه‌های کُندتر، هزینه پنهان بسیار بزرگ‌تری را بر فعالیت اقتصادی شرکت‌ها تحمیل می‌کنند. پس از طراحی مدل و تنظیم آن بر اساس داده‌های، می‌توان از آن مانند یک آزمایشگاه برای شبیه‌سازی نتایج سیاست‌های مختلف استفاده کرد. این بخش، قدرتمندترین قسمت تحلیل است، زیرا هزینه کلان یک نقص ساختاری را برای ما مشخص می‌کند.

پرسش بعدی این است که اگر ایالت‌هایی که کندترین دستگاه قضایی را دارند، کیفیت دادگاه‌های خود را به سطح بهترین و کارآمدترین ایالت هند برسانند، بهره‌وری کل در بخش تولیدی آنها چقدر افزایش می‌یابد؟ پژوهش آنها نشان می‌دهد که به طور میانگین، چنین بهبودی در دستگاه قضایی می‌تواند بهره‌وری کل را حدود ۵ درصد افزایش دهد. این عدد برای ایالت‌هایی که در بدترین وضعیت قرار دارند، حتی به ۱۰ درصد نیز می‌رسد. این ارقام نشان می‌دهد که تاثیر ضعف اجرای قرارداد، یک موضوع کوچک و محدود به چند شرکت نیست، بلکه یک پدیده کلان با پیامدهای عظیم برای کل اقتصاد است. این هدررفت بهره‌وری از دو مسیر ایجاد می‌شود. بخشی از آن هزینه مستقیم است، یعنی منابعی که مستقیماً به دلیل وجود این مانع در معاملات از بین می‌روند. اما بخش دیگر که اهمیت بیشتری دارد، هزینه غیرمستقیم است.

این هزینه زمانی ایجاد می‌شود که شرکت‌ها برای دوری کردن از مشکل، رفتار خود را تغییر می‌دهند. برای مثال، وقتی یک شرکت از همکاری با یک تامین‌کننده بسیار کارآمد صرف‌نظر می‌کند و به سراغ تامین‌کننده‌ای گران‌تر یا ناکارآمدتر می‌رود، یا تصمیم می‌گیرد خودش آن کالا را با هزینه بالاتر تولید کند، یک هزینه غیرمستقیم به کل

اقتصاد تحمیل می‌شود. مدل نشان می‌دهد که این هزینه‌های غیرمستقیم، بخش بزرگی از کل زیان بهره‌وری را تشکیل می‌دهند.

بازنگری در سیاستگذاری برای توسعه

این تحلیل، نگاه ما به توسعه اقتصادی و سیاستگذاری‌های مرتبط با آن را تغییر می‌دهد. این مطالعه نشان می‌دهد که تمرکز صرف بر افزایش سرمایه فیزیکی یا نیروی انسانی، بدون توجه به زیرساخت‌های نهادی و قانونی که تعاملات اقتصادی را ممکن می‌کنند، کافی نیست. بهره‌وری این عوامل تولید، به کیفیت نهادهایی مانند دستگاه قضایی وابسته است.

یک دستگاه قضایی کارآمد، فقط ابزاری برای حل اختلاف نیست، بلکه یک زیرساخت حیاتی اقتصادی است. این زیرساخت امکان شکل‌گیری شبکه‌های تولید پیچیده، تخصصی و پربازده را فراهم می‌کند. بدون آن، اقتصاد به سمت ساختارهای ساده‌تر، خودکف‌تر و در نهایت کم‌بازده‌تر حرکت می‌کند. بنابراین، اصلاحات قضایی با هدف افزایش سرعت و کارایی دادگاه‌ها، نباید تنها یک اقدام حقوقی در نظر گرفته شود.

این یک سیاست صنعتی و یک راهکار برای افزایش بهره‌وری است. این یافته‌ها به ویژه برای کشورهای در حال توسعه که اغلب با ضعف نهادهای اجرایی دست و پنجه نرم می‌کنند، اهمیت بسیاری دارد. در این کشورها، سرمایه‌گذاری برای بهبود دستگاه قضایی می‌تواند بازدهی اقتصادی بسیار بیشتری از ساخت یک کارخانه یا جاده جدید داشته باشد. دلیل آن روشن است، یک دستگاه قضایی کارآمد، نه فقط به یک پروژه، بلکه به هزاران معامله و فعالیت اقتصادی بالقوه در سراسر کشور جان می‌بخشد. تجربه اقتصاد هند به ما می‌آموزد که در مسیر توسعه، گاهی کارآمدترین راه، تقویت ساختاری است که فرصت‌های موجود را به هم پیوند می‌دهد و شکوفایی می‌کند.

اقتصاد چین تا سال ۲۰۳۵ از آمریکا پیشی می‌گیرد/ هند در مسیر رقابت تا سال ۲۰۷۵

۲۰ مهر - تسنیم

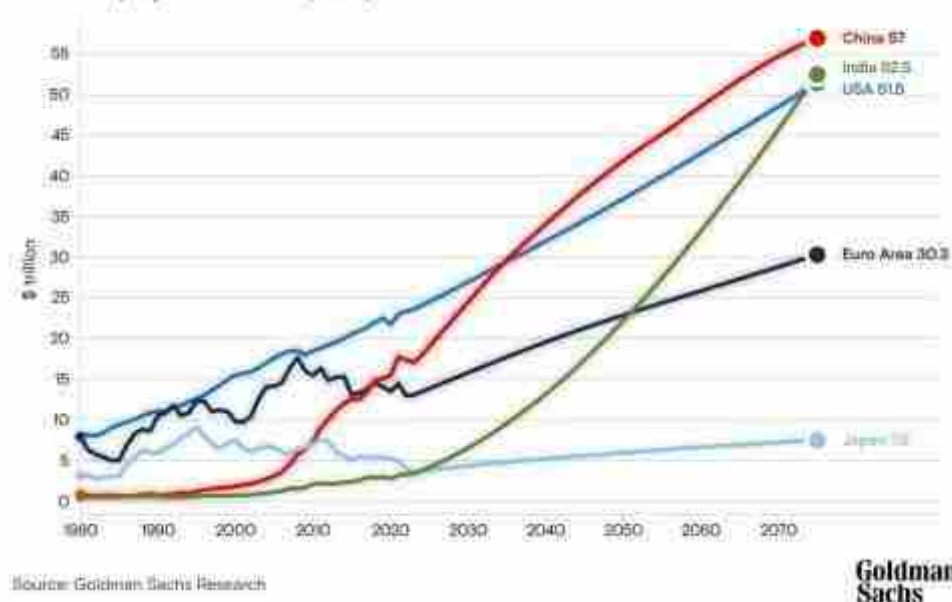
پیش‌بینی گلدمن ساکس حاکی از آن است که نظم اقتصادی جهانی در حال ورود به مرحله‌ای تازه است؛ مرحله‌ای که در آن آسیا محور اصلی رشد و توسعه جهانی خواهد بود.

تازه‌ترین گزارش مؤسسه تحقیقاتی گلدمن ساکس نشان می‌دهد که ساختار قدرت اقتصادی جهان در چند دهه آینده دستخوش تحولات بنیادین خواهد شد. بر اساس این گزارش، اقتصاد چین تا حدود سال ۲۰۳۵ میلادی از ایالات متحده آمریکا پیشی گرفته و جایگاه نخست اقتصادی جهان را از آن خود می‌کند.

در همین حال، اقتصاد هند نیز با شتابی بی‌سابقه در مسیر رشد قرار گرفته و پیش‌بینی می‌شود تا حدود سال ۲۰۷۵ به سطح تولید ناخالص داخلی آمریکا نزدیک شود.

China to overtake US around 2035, while India should catch up by 2075

GDP level projections in real (2021) USD trillion

رشد سریع اقتصادهای آسیایی در برابر غرب

طبق برآورد گلدمن ساکس، تولید ناخالص داخلی چین تا سال ۲۰۷۵ به حدود ۵۷ تریلیون دلار (بر حسب ارزش واقعی سال ۲۰۲۱) خواهد رسید، در حالی که آمریکا در همان سال به حدود ۵۱٫۵ تریلیون دلار می‌رسد. در همین بازه، هند با جهشی تاریخی به سطح ۵۲٫۵ تریلیون دلار صعود خواهد کرد و عملاً به یکی از سه قدرت اصلی اقتصادی جهان تبدیل می‌شود.

در مقایسه، منطقه یورو در سال ۲۰۷۵ حدود ۳۰٫۳ تریلیون دلار و ژاپن نزدیک به ۷٫۵ تریلیون دلار تولید ناخالص داخلی خواهند داشت. این ارقام نشان‌دهنده تمرکز فزاینده قدرت اقتصادی در شرق آسیا و به‌ویژه در دو کشور چین و هند است.

کارشناسان گلدمن ساکس علت اصلی این تحولات را رشد جمعیت فعال، توسعه زیرساخت‌ها، سرمایه‌گذاری در فناوری و افزایش بهره‌وری نیروی کار در چین و هند می‌دانند. به گفته‌ی این مؤسسه، مسیر رشد اقتصادهای آسیایی در دهه‌های آینده، مشابه تحولات قرن بیستم در غرب، اما با سرعتی بیشتر خواهد بود.

از سوی دیگر، کاهش رشد جمعیت، بدهی‌های سنگین، و وابستگی به خدمات مالی در آمریکا و اروپا، می‌تواند روند صعودی این اقتصادها را کندتر کند. بر همین اساس، انتظار می‌رود سهم کشورهای غربی از تولید جهانی در دهه‌های آینده به‌طور محسوس کاهش یابد.

پیش‌بینی گلدمن ساکس حاکی از آن است که نظم اقتصادی جهانی در حال ورود به مرحله‌ای تازه است؛ مرحله‌ای که در آن آسیا محور اصلی رشد و توسعه جهانی خواهد بود.

با تحقق این سناریو، چین و هند نه تنها به رقبای اصلی آمریکا در عرصه اقتصادی تبدیل می‌شوند، بلکه می‌توانند جهت‌گیری‌های ژئوپلیتیکی و تجاری جهان را نیز در دهه‌های آینده تعیین کنند.

راهکارهای بخش خصوصی برای حراست از اقتصاد در فضای پساماشه بررسی شد

۱۰ فرمان اتاق برای مقابله با تحریم‌ها

۲۱ مهر - دنیای اقتصاد

با فعال شدن مکانیسم ماشه و بازگشت تحریم‌های بین‌المللی، اقتصاد ایران بار دیگر در معرض محدودیت‌های گسترده‌ای قرار خواهد گرفت؛ محدودیت‌هایی که می‌تواند مسیر تجارت خارجی، تامین مالی و حتی روند تولید را تحت تأثیر قرار دهد.

در چنین فضایی، پرسش اصلی آن است که بخش خصوصی چگونه می‌خواهد از شدت آثار این تحریم‌ها بکاهد و مانع از تکرار تجربه‌های پرهزینه گذشته شود؟ نمایندگان بخش خصوصی کشور مجموعه‌ای از راهبردهای اقتصادی را برای عبور کم‌هزینه‌تر از این مرحله تدوین کرده‌اند. این برنامه‌ها بر محور تحلیل دقیق آثار تحریم‌ها، اصلاح گلوگاه‌های تجاری، همکاری نزدیک‌تر با نهادهای سیاستگذار و بازنگری در روابط اقتصادی منطقه‌ای شکل گرفته است. اتاق بازرگانی در عین همراهی با سیاست‌های کلان نظام، بر نقش کارشناسی و مشورتی بخش خصوصی در تصمیم‌سازی‌های اقتصادی تأکید دارد.

از نگاه فعالان اقتصادی، عبور از این شرایط نه با شعار، بلکه با تصمیمات واقع‌بینانه، تسهیل فضای کسب‌وکار و تقویت بنیه تولیدی کشور ممکن است. از جمله این راهکارها می‌توان به «تحلیل آثار فعال شدن ماشه و ارائه گزارش‌های کارشناسی به تصمیم‌گیران»، «ایجاد اتاق‌های فکر تخصصی جهت تقویت نقش مشاوره‌ای اتاق در سیاستگذاری‌ها»، «تمرکز بر رفع گلوگاه‌های تجاری تشدیدکننده پیامدهای اسنپ‌بک»، «بازتعریف پارادایم سیاستی اتاق‌های مشترک با تمرکز بر محور شرق و کشورهای همسایه»، «تشکیل کارگروه مشترک با بانک مرکزی»، «افزایش نقش و سهم بخش خصوصی در اقتصاد»، «تحرك دیپلماتیک برای تعمیق روابط منطقه‌ای»، «تقویت تاب‌آوری کسب‌وکارها»، «ایجاد مرکز ملی توسعه مهارت» و «کاهش بحران تامین انرژی واحدهای تولیدی» اشاره کرد.

نمایندگان پارلمان بخش خصوصی با اشاره به فعال شدن مکانیسم ماشه، از تدوین ۱۰ راهبرد کلیدی توسط اتاق بازرگانی برای کاهش آثار بازگشت تحریم‌ها خبر می‌دهند. آنها تأکید می‌کنند که هدف این برنامه‌ها، تقویت تاب‌آوری اقتصاد، بهبود محیط کسب‌وکار و افزایش نقش بخش خصوصی در تصمیم‌سازی‌های کلان است. البته آنها با انتقاد از سیاست‌های ضدبهره‌وری نظیر ارز ترجیحی و قیمت‌گذاری دستوری، خواستار استفاده از ظرفیت‌های واقعی بخش خصوصی، ارتقای مهارت نیروی کار و رفع موانع انرژی صنایع هستند تا تولید، اشتغال و صادرات کشور در برابر فشارهای خارجی حفظ شود.

بر این اساس، کیوان کاشفی، عضو هیأت‌رئیس اتاق بازرگانی ایران، گفت: با فعال شدن مکانیسم ماشه، که به بازگشت خودکار تحریم‌های بین‌المللی دلالت دارد، اقتصاد کشور در آستانه فصلی تازه از تحولات سیاسی و اقتصادی در عرصه بین‌المللی قرار گرفته است که نه تنها مناسبات تجاری و مالی کشور را متاثر می‌کند، بلکه می‌تواند مسیر توسعه و تعاملات بین‌المللی کشور را نیز بازتعریف کند.

اتاق بازرگانی ایران، به عنوان محور تشکلهای اقتصادی بخش خصوصی کشور و مشاور قوای سه گانه، ضمن پایبندی به سیاست‌های کلان نظام و هماهنگی کامل با دولت، خود را متعهد می‌داند که در این بزنگاه حساس تاریخی، نقشی فعال، مسوولانه و آینده‌نگر در مهار تبعات اقتصادی فعال شدن مکانیسم ماشه ایفا کند. در همین

راستا، اتاق بازرگانی ایران مجموعه‌ای از ۱۰ راهبرد کلیدی را برای کاهش آثار بازگشت تحریم‌ها بر اقتصاد کشور و تقویت تاب‌آوری کسب و کارها در دستور کار خود قرار داده است.

او ادامه داد: نخستین راهکار، تحلیل آثار فعال شدن اسنپ‌بک بر اقتصاد کشور و ارائه گزارش‌های کارشناسی به تصمیم‌گیران است. در نخستین گام، اتاق بازرگانی ایران با اتکا به ظرفیت شبکه گسترده خود شامل کمیسیون‌های تخصصی، شورای گفت‌وگوی دولت و بخش خصوصی، مرکز پژوهش‌ها، اتاق‌های استانی و تشکلهای تخصصی، پایش آثار بازگشت تحریم‌ها بر اقتصاد ملی و محیط کسب‌وکار را در اولویت اقدامات خود قرار داد. در این راستا پیش از فعال شدن اسنپ‌بک، گزارش‌های تحلیلی و سیاستی با محوریت «بررسی پیامدهای فعال شدن اسنپ‌بک بر اقتصاد کشور» تدوین و به مراجع ذی صلاح و تصمیم‌گیر ارسال شد. در این گزارش‌ها تلاش شد تا سناریوهای عملیاتی برای مدیریت آثار تحریم‌ها بر اقتصاد کشور به دولت و نهادهای ذی‌ربط ارائه شود.

کاشفی توضیح داد: ایجاد اتاق‌های فکر تخصصی جهت تقویت نقش مشاوره‌ای اتاق بازرگانی در سیاستگذاری‌های اقتصادی، دومین راهکار اتاق بازرگانی در شرایط تحریمی است. در شرایطی که با فعال‌سازی اسنپ‌بک و تحولات شتابان در محیط بین‌الملل، سرعت و دقت در تصمیم‌گیری‌های اقتصادی اهمیتی دوچندان یافته است، ضرورت بهره‌گیری از تحلیل‌های تخصصی و داده‌محور در فرآیندهای سیاستگذاری، بیش از هر زمان دیگر احساس می‌شود.

در همین راستا، اتاق بازرگانی ایران با ایجاد اتاق‌های فکر تخصصی در حوزه‌های کلیدی نظیر انرژی، صنعت، تجارت، تامین مالی و حقوق بین‌الملل بر آن است تا دغدغه‌های فعالان اقتصادی و تحلیل‌های کارشناسی بخش خصوصی را به رئیس‌جمهور و نهادهای سیاستگذار و قانون‌گذار برساند. بخش خصوصی معتقد است که شنیده شدن صدای کارشناسی بخش خصوصی در بالاترین سطوح مدیریتی، نه تنها یک مطالبه، بلکه ضرورتی راهبردی برای عبور از شرایط دشوار کنونی است.

عضو هیات نمایندگان اتاق بازرگانی ایران افزود: سومین راهکار، تمرکز بر رفع گلوگاه‌های تجاری تشدیدکننده پیامدهای اسنپ‌بک بر اقتصاد کشور محسوب می‌شود. اتاق بازرگانی ایران بر این باور است که در شرایط کنونی، هرگونه کندی یا ناهماهنگی در جریان تجارت خارجی می‌تواند پیامدهای بازگشت تحریم‌ها را بر اقتصاد کشور تشدید کند.

بر این اساس در دیدار هیات‌رئیس اتاق ایران با رئیس‌جمهور و همچنین، در جلسات شورای گفت‌وگوی دولت و بخش خصوصی، بر تسهیل شرایط تجاری و اصلاح مقررات بازدارنده ارزی و تجاری تاکید شده است. به‌عنوان نمونه، در مصوبات صدوسی و یکمین و صدوسی و دومین جلسه شورای گفت‌وگوی دولت و بخش خصوصی، مقرر شد که دولت یا مجلس نسبت به اصلاح و بازنگری در قانون مبارزه با قاچاق کالا و ارز اقدام کند.

کمیته تسهیل تجارت و مقابله با رسوب کالا تحت نظارت و راهبری معاون اول رئیس‌جمهور به‌منظور هم‌افزایی نهادی در فرآیند تجارت تشکیل شود و برنامه اقدامات عملیاتی برای تسهیل فرآیندهای تجاری و گمرکی با مشارکت کلیه وزارتخانه‌ها و سازمان‌های ذی‌مدخل و اتاق‌های بازرگانی و تعاون ایران تدوین شود. همچنین، در

راستای رفع نابسامانی‌های رخ داده در سامانه جامع تجارت، علاوه بر پیشنهاد تشکیل کارگروه ملی بازطراحی سامانه، مصوب شده است که تمامی مهلت‌های قانونی مرتبط با فرآیندهای تجاری وابسته به سامانه جامع تجارت، متناسب با مدت زمان توقف یا اختلال در عملکرد سامانه و وب سرویس‌های زیرمجموعه تمدید شود.

نقش آفرینی اتاق‌های مشترک در تبادلات تجاری

کیوان کاشفی در ادامه با اشاره به لزوم بازتعریف پارادایم سیاستی اتاق‌های مشترک با تمرکز بر محور شرق و کشورهای همسایه، توضیح داد: اتاق‌های مشترک به‌عنوان یکی از ارکان دیپلماسی اقتصادی کشور، نقشی کلیدی در تسهیل، هدایت و تعمیق همکاری‌های تجاری ایفا می‌کنند. بازنگری بنیادین در پارادایم‌ها و سیاست‌های حاکم بر عملکرد این اتاق‌ها، ضرورتی انکارناپذیر برای بهره‌برداری حداکثری از ظرفیت‌های همکاری با شرکای راهبردی نظیر چین، روسیه، هند و همچنین کشورهای همسایه محسوب می‌شود.

او افزود: این بازتعریف باید بر پایه تقویت تعاملات مبتنی بر اعتماد متقابل با کشورهای همسایه و شرق، هم‌افزایی ظرفیت‌های ملی و منطقه‌ای و نگاه توسعه‌محور به روابط اقتصادی، صورت گیرد. اتاق‌های مشترک، می‌توانند با اتخاذ رویکردهای فعال، هدفمند و آینده‌نگر، بسترساز همگرایی اقتصادی، فرهنگی و حتی ژئوپلیتیکی در منطقه باشند و در مسیر ارتقای جایگاه ایران در معادلات تجاری بین‌المللی نقش موثری ایفا کنند.

کاشفی در ادامه گفت: تشکیل کارگروه مشترک با بانک مرکزی برای مدیریت بهینه منابع و مصارف ارزی، پنج‌مین راهکار اتاق بازرگانی است. در شرایط حاضر، بیش از گذشته مدیریت منابع ارزی کشور اهمیت حیاتی دارد. بر این اساس در نشست هم‌اندیشی هیأت‌رئیس اتاق ایران و جمعی از روسای اتاق‌های بازرگانی سراسر کشور و کمیسیون‌های تخصصی اتاق ایران با رئیس بانک مرکزی، پیشنهاد تشکیل کارگروه مشترک بانک مرکزی و اتاق ایران مطرح و مورد موافقت قرار گرفت.

تشکیل این کارگروه، تضمینی برای اتخاذ تصمیمات واقع‌بینانه و هماهنگ ارزی است. این همکاری راهبردی، نه تنها زمینه‌ساز افزایش شفافیت در تخصیص ارز و رفع ابهامات در سیاستگذاری‌های ارزی است، بلکه نقش مهمی در تقویت اعتماد فعالان اقتصادی به سیاست‌های ارزی خواهد داشت و به ثبات نسبی بازار ارز و جلوگیری از انحراف منابع ارزی کمک می‌کند. این عضو هیأت‌رئیس اتاق بازرگانی ایران تاکید کرد: راهکار بعدی، افزایش نقش و سهم بخش خصوصی در اقتصاد کشور است. در واقع یکی از راهبردهای اصلی اتاق بازرگانی ایران برای گذار موفق از محدودیت بازگشت شرایط تحریمی، افزایش نقش و سهم بخش خصوصی در اقتصاد کشور شمرده می‌شود.

بازخوانی تجارب جهانی گویای آن است که رشد اقتصادی پایدار و مستمر بدون بهره‌گیری فعال از ظرفیت‌های بخش خصوصی امکان‌پذیر نیست. دولت‌محوری ممکن است در کوتاه‌مدت رشد ایجاد کند، اما استمرار آن بدون مشارکت بخش خصوصی پایدار نخواهد بود. بهره‌گیری از ظرفیت‌های بخش خصوصی و تقسیم کار مناسب بین بخش خصوصی، دولت و نهادهای عمومی غیردولتی، امروز نه یک انتخاب بلکه ضرورتی راهبردی برای عبور از شرایط فعلی و دستیابی به توسعه پایدار کشور است. بر این اساس مطالبه اصلی فعالان بخش خصوصی از

سیاستگذاران و تصمیم‌گیران کشور کاهش موانع قانونی و مقرراتی، تسهیل فرآیندهای سرمایه‌گذاری و بهبود محیط کسب‌وکار برای میدان دادن به بخش خصوصی حرفه‌ای و حائز اهمیت است.

او توضیح داد: تحرک دیپلماتیک برای تعمیق روابط منطقه‌ای و اسلامی، هفتمین راهکار بخش خصوصی برای عبور از تحریم‌ها است. این برنامه شامل اعزام هیات‌های تجاری به کشورهای عضو سازمان همکاری اسلامی، اتحادیه اقتصادی اوراسیا و حوزه خلیج فارس و همچنین دعوت از اتاق‌های بازرگانی این کشورها برای سفر به ایران و گفت‌وگو درباره مسیرهای تازه همکاری اقتصادی است. اجرای این برنامه، زمینه‌ساز شکل‌گیری شبکه‌ای گسترده از تعاملات اقتصادی، افزایش اعتماد میان فعالان اقتصادی و توسعه فرصت‌های پایدار صادرات و سرمایه‌گذاری در ابعاد منطقه‌ای و بین‌المللی خواهد بود.

حمایت از کسب‌وکارها پس از ماشه

کاشفی با اشاره به تقویت تاب‌آوری کسب‌وکارها به عنوان هشتمین راهکار گفت: اتاق بازرگانی ایران با ایفای نقش تسهیل‌گری در تامین مالی واحدهای تولیدی، تسهیل دسترسی کسب و کارها به مواد اولیه و تجهیزات مورد نیاز خطوط تولید و توسعه فرصت‌های صادراتی بر آن است تا ظرفیت کسب‌وکارها را برای ادامه فعالیت پایدار و رقابتی افزایش دهد. این اقدامات نه تنها به تولیدکنندگان کمک می‌کند تا فشارهای ناشی از تحریم‌ها را مدیریت کنند، بلکه جریان تولید و اشتغال کشور را حفظ خواهد کرد و ارتقای توان رقابتی و تاب‌آوری اقتصاد ملی را به ارمغان خواهد آورد.

از سوی دیگر، اتاق ایران معتقد است بخش خصوصی در اقتصاد کشور قربانی سیاست‌های ضد بهره‌وری است. سیاست‌هایی همچون ارز ترجیحی، یارانه انرژی و قیمت‌گذاری دستوری حاصلی جز تضعیف فضای کسب و کار نداشته است. از این رو، بهره‌گیری از مشاوره‌های دلسوزانه فعالان بخش خصوصی در سیاست‌گذاری‌ها، یک ضرورت راهبردی برای کاهش اثرات تحریم‌ها و ارتقای تاب‌آوری در اقتصاد کشور است.

او با اشاره به آنکه ایجاد مرکز ملی توسعه مهارت به منظور ارتقای مهارت‌های شغلی جویندگان کار می‌تواند به عنوان راهکار دیگری در دستور کار اتاق بازرگانی ایران قرار گیرد، گفت: امروز بیش از هر زمان دیگری به منظور کاهش پیامدهای فعال شدن اسنپ‌بک و افزایش تاب‌آوری اقتصاد ملی ضرورت دارد که جویندگان کار به مهارت‌هایی مجهز شوند که با نیاز واقعی بنگاه‌ها همخوانی داشته باشد. اتاق ایران با راه‌اندازی «مرکز ملی توسعه مهارت» و بهره‌گیری از ظرفیت بنگاه‌های عضو خود، برنامه‌ای هدفمند برای آموزش مهارت‌های کاربردی و اتصال آن به بازار کار را طراحی کرده است که در نهایت به افزایش رقابت‌پذیری اقتصاد ملی و بهبود شرایط اشتغال منجر خواهد شد.

این عضو هیات‌رئیس اتاق بازرگانی ایران در پایان توضیح داد: کاهش بحران تامین انرژی واحدهای تولیدی آخرین راهکار در نظر گرفته شده اتاق بازرگانی است. با توجه به تداوم قطع برق واحدهای تولیدی از سال گذشته و تشدید

خاموشی‌های اجباری صنایع از اردیبهشت ماه امسال، فعالیت بسیاری از واحدهای تولیدی به زیر ظرفیت بهینه کاهش یافته است. این چالش‌ها در شرایط بازگشت تحریم‌ها و فعال شدن اسنپ‌بک، فشار مضاعفی بر تولید و اشتغال کشور وارد خواهد کرد.

از این‌رو، اتاق ایران با همکاری وزارت نیرو و سایر نهادهای ذی‌ربط، برنامه‌هایی برای توسعه سرمایه‌گذاری بخش خصوصی در تولید و عرضه برق، به‌ویژه در بخش انرژی‌های تجدیدپذیر را در دستور کار خود قرار داده است. همچنین، اتاق ایران در حال تدوین طرحی برای شناورسازی روزهای کاری است. با توجه به تعطیلی اجباری دو و سه روزه واحدهای تولیدی، اتاق ایران به دنبال شناور کردن ایام تعطیلات است تا ضمن استمرار چرخ تولید، مصرف برق به شکل بهینه مدیریت شود و از فشار هزینه‌ای مضاعف به کسب و کارها جلوگیری شود.

در پایان باید اشاره کرد که فعال شدن مکانیسم ماشه، نشانه ورود اقتصاد ایران به مرحله‌ای تازه از تغییرات است، اما در عین حال فرصتی برای بازنگری در سیاست‌های اقتصادی نیز فراهم کرده است. مسوولان حاضر در اتاق بازرگانی بر این باورند که بدون شنیده شدن صدای کارشناسی بخش خصوصی، امکان کاهش آسیب‌های تحریم وجود ندارد. مجموعه راهکارهای پیشنهادی این نهاد، از اصلاح مقررات تا توسعه مهارت نیروی کار، در واقع تلاشی برای تبدیل بحران به فرصت است؛ فرصتی برای اصلاح ساختارها، بازتعریف نقش دولت و بخش خصوصی و شکل‌گیری رویکردی واقع‌بینانه‌تر در اقتصاد ایران.

برنامه‌ریزی برای تحقق نخستین همکاری دوجانبه هواشناسی ایران و هند

۲۲ مهر — تسنیم

رئیس سازمان هواشناسی کشور گفت: سازمان‌های هواشناسی ایران و هند در حال تنظیم تفاهم‌نامه‌ای برای افزایش همکاری‌های تخصصی در حوزه هواشناسی و اقلیم‌شناسی هستند.

سحر تاج‌بخش مسلمان در نشست مشترک با همتای هندی اظهار کرد: حدود ۳۰۰۰ نفر نیروی انسانی در سازمان هواشناسی ایران مشغول بکار هستند و این سازمان تمامی فعالیت‌های مرتبط با فرایندهای هواشناسی و اقلیم‌شناسی شامل تولید و مدیریت داده، آموزش، پژوهش و ارائه خدمات عمومی هواشناسی را انجام می‌دهد.

وی افزود: سازمان هواشناسی ایران دو همکاری علمی مهم دارد که یکی از آنها مرکز ملی اقلیم و مدیریت بحران خشکسالی و دومی پژوهشگاه هواشناسی و علوم جو است که به‌عنوان بازوی علمی سازمان ایفای نقش می‌کند.

معاون وزیر راه و شهرسازی و رئیس سازمان هواشناسی کشور ادامه داد: همچنین مرکز منطقه‌ای اقلیم نیز در ایران راه‌اندازی کرده‌ایم که اکنون در مرحله فعالیت آزمایشی قرار دارد؛ اما تلاش می‌شود تا با همکاری سازمان جهانی هواشناسی آن را به یک نهاد عملیاتی بنیادین در فعالیت‌های اقلیمی منطقه تبدیل کنیم.

تاج‌بخش مسلمان اضافه کرد: پژوهشگاه هواشناسی و علوم جوی ایران نیز که نماینده آن در جلسه حاضر است، در حوزه‌های هواشناسی، هواشناسی کشاورزی، اقلیم و تغییر اقلیم فعالیت می‌کند که برای کشور ما بسیار حیاتی است.

وی در ادامه خطاب به رئیس هواشناسی هند گفت: همان‌طور که می‌دانید، ایران در منطقه‌ای قرار دارد که از شمال به دریای خزر و از جنوب خلیج فارس و دریای عمان و در مجموع به آب‌های آزاد دسترسی دارد، بنابراین، بخشی از فعالیت‌های ما در حوزه هواشناسی دریایی نیز می‌توان جزو همکاری‌های مشترک قرار گیرد.

رئیس سازمان هواشناسی کشور عنوان کرد: هواشناسی ایران علاقه‌مند به همکاری در حوزه‌های تخصصی شما شامل، اقلیم‌شناسی، هواشناسی دریایی و هواشناسی کشاورزی است.

تاج‌بخش مسلمان ادامه داد: از سوی دیگر، ما با پدیده‌های جوی حدی مواجه هستیم که در بخش‌هایی مانند سلامت، کشاورزی و صنعت مشکلاتی ایجاد کرده‌اند، به‌ویژه در مناطق جنوبی که با طوفان‌های گردوغبار روبه‌رو هستیم بنابراین، ارائه پیش‌بینی‌های دقیق در این زمینه می‌تواند به مدیریت بهتر مخاطرات اقلیمی در کشور کمک کند.

وی تصریح کرد: همچنین، هواشناسی ایران دارای یک مرکز آموزش منطقه‌ای است که در این زمینه نیز می‌توان همکاری‌های بیشتری داشت.

وی ادامه داد: هواشناسی ایران آماده است تا علاوه بر اشتراک‌گذاری داده، سمینارها، کنفرانس‌ها و کارگاه‌های مشترک برگزار کند.

برنده واقعی کدام بازیگران خواهند بود؟

بازترسیم نقشه تجارت جهانی

۲۲ مهر - دنیای اقتصاد

در حالی که اقتصاد جهانی هنوز از شوک‌های پی‌درپی کرونا و بحران انرژی رها نشده، موج تازه‌ای از حمایت‌گرایی در آمریکا در حال بازتعریف قواعد تجارت بین‌الملل است.

در حالی که اقتصاد جهانی هنوز از شوک‌های پی‌درپی کرونا و بحران انرژی رها نشده، موج تازه‌ای از حمایت‌گرایی در آمریکا در حال بازتعریف قواعد تجارت بین‌الملل است.

به گزارش بلومبرگ، تعرفه‌های جدید دولت ترامپ که بالاترین سطح از دهه ۱۹۳۰ محسوب می‌شود، بسیاری از کشورها را به سمت شکل‌دهی اتحادیه‌های تازه و جست‌وجوی بازارهای جایگزین سوق داده است که نتیجه آن، ظهور نقشه‌ای جدید از جریان کالا، زنجیره تأمین و توافقاتی دو یا چندجانبه‌ای است که نظم سنتی تجارت جهانی را به چالش می‌کشد.

نمونه‌های این تغییر به‌خوبی مشهود است: کانادا اکنون خودروهای بیشتری از مکزیک وارد می‌کند تا از آمریکا؛ چین خرید سویا از کشاورزان آمریکایی را متوقف کرده و آن را از تولیدکنندگان آمریکای جنوبی تأمین می‌کند و هند و چین پس از سال‌ها تنش، مبادلات مستقیم و پروازهای خود را از سر گرفته‌اند.

کشورهایی با اقتصادهای کوچک‌تر نیز خود را با شرایط جدید وفق می‌دهند: پرو خریداران آسیایی برای بلوبری‌های خود یافته و لسوتو، تولیدکننده نساجی در آفریقا، تمرکز خود را از بازار آمریکا به آسیا و اروپا منتقل کرده است. بلومبرگ می‌نویسد که برخلاف پیش‌بینی‌ها، موج تعرفه‌ای ترامپ تاکنون اقتصاد جهانی را وارد رکود نکرده است. در واقع، انعطاف‌پذیری تجارتي که ۸۵ درصد آن خارج از آمریکا انجام می‌شود، نشان داده که وابستگی جهانی به

بازار ایالات متحده در حال کاهش است. سازمان تجارت جهانی نیز پیش‌بینی رشد تجارت جهانی در سال ۲۰۲۵ را از ۰,۹ به ۲,۴ درصد افزایش داده است.

کارشناسان معتقدند روند کنونی به افزایش توافقات دوجانبه و منطقه‌ای میان کشورها خواهد انجامید. اورسولا فون درلاین، رئیس کمیسیون اروپا، اعلام کرده که بروکسل در حال تسریع مذاکرات با بلوک‌های اقتصادی است. این روند پس از سال‌ها توقف، اکنون با انگیزه مقابله با سیاست‌های تجاری واشنگتن سرعت گرفته است.

در آسیا نیز تغییر مسیر صادرات چین نشانه روشنی از این بازترسیم است. صادرات این کشور به آمریکا در ماه اوت ۳۳ درصد کاهش یافته، اما به اتحادیه اروپا، آفریقا و کشورهای آسیه‌آن افزایش یافته است. پیش‌بینی می‌شود چین امسال به مازاد تجاری بی‌سابقه ۱,۲ تریلیون دلار برسد؛ موضوعی که نشان می‌دهد تجارت جهانی به جای فروپاشی، در حال بازآرایی است.

با وجود این پویایی، نگرانی‌هایی نیز وجود دارد. اسوار پراساد، استاد اقتصاد دانشگاه کورنل، هشدار می‌دهد که «جهانی با توافقاتی پراکنده دوجانبه، برای اقتصادهای کوچک‌تر بسیار سخت‌تر خواهد بود».

در غیاب یک چارچوب چندجانبه قدرتمند مانند سازمان تجارت جهانی، کشورهایی چون تیمور شرقی – تازه‌ترین عضو این نهاد – ممکن است در حاشیه بمانند. این کشور کوچک آسیایی که اقتصادش بر نفت متکی است، امیدوار است با عضویت در WTO بتواند صادرات قهوه و وانیل خود را گسترش دهد، اما واقعیت جدید تجارت جهانی برای آن دشوارتر از همیشه است.

سیاست‌های تعرفه‌ای آمریکا حتی در داخل این کشور نیز پیامدهایی داشته است. برخی شرکت‌های کوچک، مانند تولیدکننده صندلی‌های فضای باز در پنسیلوانیا، ناچار شده‌اند از واردات دست بکشند و به دنبال مشتریان خارجی باشند. این وضعیت، به‌خوبی نشان می‌دهد که حمایت‌گرایی واشنگتن نه تنها نظم تجارت جهانی، بلکه مدل‌های کسب‌وکار داخلی را نیز دگرگون کرده است.

در نهایت، آنچه در حال شکل‌گیری است نه فروپاشی تجارت جهانی بلکه تغییر هندسه آن است؛ جهانی که در آن محوریت آمریکا به تدریج رنگ می‌بازد و کشورهای دیگر با ترکیب تازه‌ای از پیمان‌ها، وابستگی خود به واشنگتن را کاهش می‌دهند. تعرفه‌های بی‌سابقه ترامپ شاید در کوتاه‌مدت از صنایع داخلی آمریکا حمایت کند، اما در مقیاس جهانی، آغازگر عصری از تجزیه و بازترسیم روابط تجاری خواهد بود — عصری که در آن، برنده واقعی شاید نه واشنگتن، بلکه بازیگران تازه‌نفس آسیا و آمریکای جنوبی باشند.

یک فرمان از کاخ سفید کافی بود تا نقشه تجارت جهانی نساجی تغییر کند. با دو برابر شدن تعرفه‌های آمریکا علیه کالاهای هندی، صادرکنندگان بزرگ این کشور در یک دوراهی استراتژیک قرار گرفته‌اند: یا با تخفیف‌های سنگین برای حفظ بازار آمریکا بجنگند، یا قید بزرگترین مشتری خود را بزنند و به سمت اروپا، شریک تجاری جدید و آینده‌دار خود، کوچ کنند.

صادرکنندگان صنعت قدرتمند نساجی هند، در واکنش به افزایش شدید تعرفه‌های وارداتی آمریکا، استراتژی خود را تغییر داده و بازار اروپا را به عنوان مقصد اصلی جدید هدف قرار داده‌اند. این اقدام در پی تصمیم دولت آمریکا به ریاست دونالد ترامپ در ماه اوت برای افزایش تعرفه‌ها تا سقف ۵۰ درصد بر طیف وسیعی از کالاهای هندی، از جمله منسوجات، جواهرات و میگو، صورت می‌گیرد.

استراتژی دوگانه هند

فعالان این صنعت برای مدیریت بحران، دو مسیر موازی را در پیش گرفته‌اند:

حفظ بازار آمریکا با تخفیف: برخی شرکت‌ها برای از دست ندادن مشتریان فعلی خود در آمریکا، به ارائه تخفیف‌های ویژه روی آورده‌اند تا بخشی از بار تعرفه را جبران کنند.

تنوع‌بخشی به مقصد صادرات: استراتژی اصلی، کاهش وابستگی به بازار آمریکا و تمرکز بر اتحادیه اروپا است. یک صادرکننده بزرگ پوشاک در بمبئی تأیید کرده که اولویت شرکتش، جذب مشتریان جدید در اروپاست.

اروپا، فرصتی طلایی برای هند

این چرخش به سمت اروپا همزمان با پیشرفت مذاکرات تجاری حساس بین هند و اتحادیه اروپا برای امضای یک توافق‌نامه تجارت آزاد (FTA) تا پایان سال جاری میلادی است.

حجم تجارت: اتحادیه اروپا با حجم تجارت ۱۳۷,۵ میلیارد دلاری در سال مالی ۲۰۲۴، در حال حاضر بزرگ‌ترین شریک تجاری هند در حوزه کالا محسوب می‌شود.

چالش‌ها: صادرکنندگان هندی در حال سرمایه‌گذاری برای ارتقای خطوط تولید خود هستند تا با استانداردهای سختگیرانه اروپا در زمینه‌هایی مانند مواد شیمیایی، برچسب‌گذاری و تأمین منابع اخلاقی مطابقت پیدا کنند.

زنگ خطر برای اشتغال در هند

با این حال، این انتقال بدون هزینه نخواهد بود. آمریکا با اختصاص حدود ۲۹ درصد از کل صادرات ۳۸ میلیارد دلاری نساجی هند، بزرگ‌ترین بازار این کشور بوده است. ویجای کومار آگاروال، رئیس یکی از شرکت‌های بزرگ نساجی، هشدار داده که ادامه این تعرفه‌ها می‌تواند به از دست رفتن ۶ تا ۷ هزار شغل در شرکت او و انتقال احتمالی خطوط تولید به کشورهایمانند عمان یا بنگلادش منجر شود.

تحلیل سرانه

این خبر یک نمونه کلاسیک از تأثیر مستقیم سیاست بر اقتصاد (ژئواکونومیک) است و سه پیام کلیدی دارد: شکنندگی زنجیره‌های تأمین جهانی: این رویداد نشان می‌دهد که چگونه یک تصمیم سیاسی از سوی یک کشور (آمریکا) می‌تواند فوراً معادلات سود و زیان را برای یک صنعت بزرگ در کشوری دیگر (هند) تغییر دهد و شرکت‌ها را مجبور به بازنگری کامل در استراتژی‌های بلندمدت خود کند. این به معنای پایان دوره ثبات در تجارت جهانی و افزایش ریسک برای تولیدکنندگان است.

جنگ قدرت بین آمریکا، اروپا و چین: اقدام آمریکا علیه هند (که بخشی از استراتژی مهار چین تلقی می‌شود) عملاً هند را به سمت رقیب اقتصادی آمریکا یعنی اتحادیه اروپا سوق می‌دهد. این تحولات، موازنه قدرت اقتصادی در جهان را تغییر می‌دهد و نشان می‌دهد که کشورها برای کاهش ریسک، به دنبال چندقطبی کردن شرکای تجاری خود هستند.

ایران و فرصت‌های از دست رفته: در حالی که هند به دلیل تعرفه، به دنبال انتقال خطوط تولید خود به کشورهایی مانند عمان و بنگلادش است، این یک فرصت بالقوه برای ایران (به‌ویژه در مناطقی مانند چابهار) بود. اما به دلیل تحریم‌ها و عدم وجود زیرساخت‌های لازم، ایران نمی‌تواند از این جابجایی‌های استراتژیک در همسایگی خود بهره‌برداری کند. این خبر به خوبی نشان می‌دهد که چگونه انزوای اقتصادی باعث از دست رفتن فرصت‌های طلایی می‌شود.

شرکت هیوندای موتورز اعلام کرد که برنامه رشد خود در بازار هند را بر پایه تولید و فروش خودروهای هیبریدی متمرکز می‌کند؛ تصمیمی که نشان‌دهنده چرخشی مهم از تمرکز پیشین این شرکت بر خودروهای تمام برقی است.

هیوندای در چارچوب برنامه‌ای تا سال ۲۰۳۰، سرمایه‌گذاری‌ای معادل ۵,۱ میلیارد دلار در هند انجام خواهد داد که در آن، تولید خودروهای هیبریدی محور اصلی توسعه خواهد بود.

بر اساس این طرح، این خودروساز کره‌ای قصد دارد تا پایان دهه جاری هشت مدل شاسی‌بلند هیبریدی و پنج خودروی تمام برقی را وارد سبد محصولات خود کند. خوزه مونوز، مدیر اجرایی هیوندای، در گفت‌وگو با خبرنگاران تاکید کرد: «برای مصرف‌کنندگان، گذار کامل به خودروهای برقی نیازمند زمان است.

خودروهای هیبریدی گامی حیاتی برای بازاری مانند هند هستند که هنوز با زیرساخت‌های ناکافی شارژ و حساسیت قیمتی بالای خریداران روبه‌روست.» این رویکرد که توسط هیوندای و کیا دنبال می‌شود، بازتابی از تحولات جدید در صنعت خودروی جهانی است؛ جایی که شرکت‌ها در تلاش‌اند میان فشار قوانین زیست‌محیطی سخت‌گیرانه و تقاضای کمتر از انتظار برای خودروهای برقی، تعادلی تازه برقرار کنند.

کارشناسان معتقدند صنعت خودرو، در خارج از چین، از اهداف بلندپروازانه فروش خودروهای تمام برقی فاصله گرفته و مسیر محتاطانه‌تری را در پیش گرفته است؛ مسیری که تویوتا موتورز پیشگام آن بوده است. هیوندای اعلام کرده است قصد دارد تا سال ۲۰۳۰، سهم خودروهای برقی و هیبریدی را به ۶۰ درصد از فروش جهانی خود برساند و سالانه ۳,۳ میلیون دستگاه خودرو تولید کند. همچنین فروش شرکت در هند تا پایان دهه به حدود ۱۱ میلیارد دلار خواهد رسید. مونوز با اشاره به اهمیت راهبردی بازار هند گفت: «هند از پنجمین بازار بزرگ

هیوندای در سال ۲۰۲۰ با سهم ۱۱ درصدی، اکنون به سومین بازار بزرگ با سهم ۱۵ درصدی تبدیل شده است و پیش‌بینی می‌کنیم تا سال ۲۰۳۰ به دومین بازار بزرگ جهانی پس از آمریکای شمالی بدل شود.»

سرمایه‌گذاری جدید هیوندای در هند صرف ارتقای کارخانه‌ها، گسترش تحقیق و توسعه محلی و تولید باتری خواهد شد. این طرح از عرضه ۲۶ مدل جدید یا به‌روزشده تا سال مالی ۲۰۳۰ پشتیبانی می‌کند که از این میان هفت مدل کاملاً جدید خواهند بود.

این خودروساز کره‌ای همچنین از سال ۲۰۲۷ قصد دارد تولید مدل‌های لوکس جنسیس (Genesis) را در هند آغاز کند تا مستقیماً با برندهای مطرحی چون بی‌ام‌و و مرسدس‌بنز رقابت کند. علاوه بر آن، یک خودروی برقی جمع‌وجور ویژه مصرف‌کنندگان شهری هند نیز در دستور کار قرار دارد. به گزارش بلومبرگ، مونوز افزود: هیوندای قصد دارد سهم صادرات خودرو از هند را افزایش دهد و ۳۰ درصد از تولیدات خود در این کشور را به بازارهایی همچون خاورمیانه صادر کند.

تغییر رفتار دهلی می‌تواند هم فرصتی برای بازگشت ایران باشد و هم هشدار رقابت شدید

بلوف واشنگتن با کارت هند

۲۶ مهر - دنیای اقتصاد

در حالی که جهان هنوز از شوک جنگ اوکراین و تبعات اقتصادی آن بیرون نیامده، ادعای تازه دونالد ترامپ درباره توقف خرید نفت روسیه از سوی هند، موجی از واکنش‌ها و گمانه‌زنی‌ها را در بازار جهانی انرژی برانگیخته است.

رئیس‌جمهور آمریکا گفته ناراندا مودی، نخست‌وزیر هند، به او قول داده خرید نفت از روسیه را «در آینده‌ای نزدیک» متوقف کند؛ اظهاری که در صورت تحقق، می‌تواند توازن شکننده بازار نفت را به‌ویژه در آسیا دگرگون سازد. این خبر در شرایطی منتشر می‌شود که نفت برنت در روز جمعه ۱۷ اکتبر در محدوده ۶۰ دلار در هر بشکه نوسان داشت و لذا کشورهایی چون ایران، عربستان و عراق، با دقت و نگرانی تحولات مربوط به روابط انرژی دهلی‌نو و مسکو را دنبال می‌کنند.

برای ایران، که همواره به بازار هند به‌عنوان یکی از مقاصد راهبردی صادرات نفت خام می‌نگرد، هرگونه تغییر در رفتار وارداتی هند می‌تواند هم فرصتی تازه برای بازگشت به بازار باشد و هم هشدار دهنده دربارۀ شدت گرفتن رقابت در فروش نفت تخفیف‌دار در شرق آسیا. به این ترتیب، آنچه در ظاهر یک توافق سیاسی میان دو قدرت اقتصادی به نظر می‌رسد، در واقع نقطه‌ای حساس در بازی بزرگ‌تر انرژی جهانی است؛ بازی که بازیگران و برندگان نه فقط در واشنگتن و مسکو، بلکه در تهران، ریاض و دهلی نیز تعیین خواهند شد.

اظهارات ترامپ در خصوص قول مودی برای توقف واردات نفت از روسیه، در حالی مطرح شده که دولت هند تاکنون هیچ تایید رسمی در این زمینه منتشر نکرده است. سخنگوی وزارت خارجه هند گفته مذاکراتی با واشنگتن درباره همکاری‌های انرژی در جریان است، اما سیاست وارداتی دهلی‌نو «کاملاً بر اساس منافع مصرف‌کننده هندی» تعیین می‌شود. به عبارت دیگر، هند تلاش دارد میان فشار سیاسی آمریکا و نیاز اقتصادی خود به نفت ارزان روسیه، تعادلی عمل‌گرایانه برقرار کند. این موضع محتاطانه یادآور سیاست سنتی هند در حفظ روابط متوازن میان غرب و شرق است، سیاستی که اکنون در میدان انرژی بیش از هر زمان دیگری مورد آزمون قرار گرفته است.

تعرفه‌های تجاری

از سوی دیگر، ترامپ که در ماه‌های اخیر تلاش کرده با استفاده از ابزار تعرفه‌های تجاری، کشورهای خریدار نفت روسیه را تحت فشار قرار دهد، این بار نیز از کارت هند برای اعمال فشار اقتصادی بر کرملین استفاده کرده و گفته: «حالا باید چین را هم راضی کنم که همین کار را انجام دهد.» رئیس‌جمهور آمریکا در حالی از قول هند برای توقف خرید نفت روسیه سخن می‌گوید که هم‌زمان، تعرفه ۵۰ درصدی بر کالاهای هندی وضع کرده؛ تعرفه‌ای که نیمی از آن به‌طور مستقیم در واکنش به روابط نفتی هند و روسیه اعمال شده است.

این اقدام نه‌تنها روابط تجاری دو کشور را تنش‌آلود کرده، بلکه مذاکرات مربوط به توافق تجارت آزاد میان دهلی‌نو و واشنگتن را نیز در بن‌بست قرار داده است. با وجود این، واقعیت بازار با اظهارات ترامپ فاصله دارد. آمارهای موسسات بین‌المللی نشان می‌دهد که در ۶ ماه گذشته، روسیه حدود ۳۶ درصد از نیاز نفت خام هند را تامین و بخش قابل‌توجهی از این خریدها با تخفیف‌های ویژه صورت گرفته است.

هند پس از تحریم نفت روسیه از سوی اروپا و آمریکا، به یکی از مشتریان اصلی نفت اورال تبدیل شد و عملاً بخشی از صادرات از دست‌رفته روسیه به غرب را جبران کرد. برای پالایشگاه‌های بزرگ هندی، نفت روسیه با قیمت پایین‌تر، فرصتی برای کنترل هزینه‌های داخلی سوخت بود؛ به‌ویژه در شرایطی که رشد اقتصادی هند،

مصرف انرژی این کشور را به‌طور پیوسته بالا برده است. از همین رو، جایگزینی سریع نفت روسیه با منابع دیگر نه تنها از نظر مالی دشوار است بلکه از لحاظ فنی و لجستیک نیز چالش برانگیز خواهد بود، زیرا بسیاری از قراردادهای فعلی مربوط به محموله‌های ماه‌های نوامبر و دسامبر است و لغو آنها هزینه‌های سنگینی در پی دارد.

خونسردی کرملین

در داخل روسیه، کرملین با خونسردی به این خبر واکنش نشان داده و اعلام کرده که «در صورت محروم شدن از برخی بازارها، اصل تجارت آزاد نقض می‌شود» و مسکو همچنان می‌تواند نفت باکیفیت و ارزان به کشورهایی که مایل به همکاری هستند عرضه کند. ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه، نیز در یک همایش انرژی در مسکو تاکید کرده که روسیه همچنان یکی از بزرگ‌ترین تولیدکنندگان نفت جهان باقی خواهد ماند «حتی در برابر رقابت‌های ناعادلانه». با این حال، اگر هند واقعا تصمیم به کاهش یا توقف واردات از روسیه بگیرد، فشار اقتصادی بر مسکو افزایش می‌یابد و روسیه ناچار خواهد شد با تخفیف‌های بیشتر، مشتریان جایگزین در چین، ترکیه یا برخی کشورهای آفریقایی پیدا کند.

از منظر منطقه‌ای، هرگونه تغییر در رفتار وارداتی هند می‌تواند به سرعت بر معادلات خاورمیانه تاثیر بگذارد. اگر هند تصمیم بگیرد بخشی از نفت خود را از کشورهای خاورمیانه تامین کند، این اقدام می‌تواند رقابت شدیدی میان تولیدکنندگان منطقه، از جمله عربستان، عراق و ایران ایجاد کند. برای ایران، که سال‌ها پیش از تحریم‌ها یکی از تامین‌کنندگان سنتی نفت هند بود، چنین شرایطی می‌تواند هم به منزله فرصتی برای بازگشت به بازار هند تعبیر شود و هم تهدیدی برای حفظ قیمت‌ها در سطحی پایدار.

اگر مسکو در واکنش به از دست دادن مشتریانش، نفت خود را با تخفیف‌های شدیدتر عرضه کند، آنگاه فشار بر تهران برای ارائه سیاست‌های قیمتی جدید بیشتر خواهد شد؛ مساله‌ای که در بلندمدت می‌تواند به کاهش درآمدهای ارزی ایران بینجامد. از سوی دیگر، این وضعیت می‌تواند فرصتی باشد تا ایران در صورت بهبود شرایط سیاسی و رفع بخشی از محدودیت‌های فروش، نقش پررنگ‌تری در تامین انرژی شرق آسیا ایفا کند. هند با اقتصادی رو به رشد، نیاز فزاینده‌ای به نفت دارد و در بلندمدت نمی‌تواند تنها به چند منبع محدود متکی باشد. بازگشت نفت ایران به بازار این کشور، در صورت فراهم شدن بستر سیاسی و مالی، می‌تواند روابط تهران و دهلی را بار دیگر در مدار همکاری انرژی قرار دهد.

با وجود فضای تبلیغاتی که ترامپ ایجاد کرده، بسیاری از تحلیلگران معتقدند ادعای او بیشتر جنبه سیاسی دارد تا اقتصادی. مقام‌های هندی هیچ‌گونه تماس یا توافق رسمی در روز ادعایی را تایید نکرده‌اند و برخی منابع صنعتی هند گفته‌اند تاکنون هیچ دستور رسمی برای کاهش خرید نفت روسیه از سوی دولت صادر نشده است. به گفته منابع پالایشگاهی، محموله‌های روسی برای دو ماه آینده از پیش رزرو و در بهترین حالت، هرگونه کاهش واقعی در واردات ممکن است از دسامبر یا ژانویه در آمار دیده شود. در واقع، آنچه اکنون مطرح می‌شود، بیشتر یک پیام سیاسی از سوی واشنگتن است تا تغییری واقعی در جریان فیزیکی نفت در بازار.

واکنش بازار نفت

با این حال، صرف طرح چنین ادعایی از سوی رئیس‌جمهور آمریکا کافی بود تا بازار نفت واکنش نشان دهد. به گزارش رویترز، قیمت برنت در پایان معاملات روز جمعه با کاهش ۱ درصدی به حدود ۶۰ دلار در هر بشکه رسید؛ نزولی که نشان می‌دهد بازار در حال سنجش احتمال تغییر در الگوی عرضه و تقاضاست. همزمان، گمانه‌زنی‌ها درباره دیدار احتمالی ترامپ و پوتین برای گفت‌وگو پیرامون پایان جنگ اوکراین نیز در آرام‌تر شدن جو بازار بی‌تأثیر نبوده است.

در مجموع، جدال انرژی میان واشنگتن و مسکو اکنون وارد مرحله‌ای تازه شده؛ مرحله‌ای که در آن هند در مرکز توجه قرار گرفته و می‌تواند نقش تعیین‌کننده‌ای در آینده بازار جهانی نفت ایفا کند. برای ایران، رصد دقیق این تحولات حیاتی است، چرا که هر تغییر در جهت‌گیری خرید هند، تأثیری مستقیم بر مسیر رقابت نفتی در آسیا دارد. شاید هنوز زود باشد درباره واقعی بودن «قول مودی» داوری کنیم، اما تردیدی نیست که ادعای ترامپ (واقعی یا نه) یک بار دیگر نشان داد که در دنیای انرژی، سیاست همان‌قدر تعیین‌کننده است که بشکه‌های نفت.

رای شتابدهی به هوش مصنوعی؛

گوگل به هند می‌رود

۲۳ مهر - ایسنا

گوگل اعلام کرد که این سرمایه‌گذاری به منظور شتابدهی به نوآوری‌های هوش مصنوعی و گسترش زیرساخت‌های دیجیتال در هند انجام می‌شود. توماس کوریان، مدیرعامل گوگل کلود، در مراسمی در دهلی‌نو گفت: «این بزرگ‌ترین مرکز هوش مصنوعی است که ما خارج از آمریکا راه‌اندازی می‌کنیم.»

شرکت گوگل از برنامه خود برای سرمایه‌گذاری ۱۵ میلیارد دلار در هند طی پنج سال آینده خبر داد و بزرگ‌ترین مرکز هوش مصنوعی خود را خارج از آمریکا در شهر ویساکاپاتنام راه‌اندازی خواهد کرد.

به گزارش خبرگزاری فرانسه، گوگل اعلام کرد که این سرمایه‌گذاری به منظور شتاب‌دهی به نوآوری‌های هوش مصنوعی و گسترش زیرساخت‌های دیجیتال در هند انجام می‌شود. توماس کوریان، مدیرعامل گوگل کلود، در مراسمی در دهلی‌نو گفت: «این بزرگ‌ترین مرکز هوش مصنوعی است که ما خارج از آمریکا راه‌اندازی می‌کنیم.» مرکز هوش مصنوعی در ویساکاپاتنام، شهری بندری در ایالت آندراپرادش، قرار خواهد گرفت و ظرفیت آن در آینده به چند گیگاوات خواهد رسید. کوریان این مرکز را به عنوان «ستون فقرات دیجیتال» هند توصیف کرد که اتصال بخش‌های مختلف کشور را تسهیل خواهد کرد.

سونداری پیچای، مدیرعامل گوگل، در شبکه اجتماعی ایکس اعلام کرد که در این زمینه با نارندرا مودی، نخست‌وزیر هند، گفت‌وگو کرده است. او افزود که این مرکز شامل ظرفیت محاسباتی چند گیگاواتی، یک درگاه بین‌المللی زیرسطحی و زیرساخت انرژی در مقیاس بزرگ خواهد بود و به شرکت‌ها و کاربران هندی دسترسی به فناوری‌های پیشرفته را فراهم می‌کند.

این سرمایه‌گذاری در حالی صورت می‌گیرد که شرکت‌های بزرگ آمریکایی فعال در حوزه هوش مصنوعی به دنبال گسترش حضور خود در پنجمین اقتصاد بزرگ جهان هستند. به عنوان مثال، استارت‌آپ آنتروپیک پی‌بی‌سی (Anthropic) قصد دارد سال آینده دفتر خود را در هند افتتاح کند و اوپن‌ای‌آی (OpenAI) نیز به زودی دفاتری در این کشور راه‌اندازی خواهد کرد. همچنین، شرکت Perplexity با همکاری شرکت مخابراتی Airtel بسته اشتراک یک‌ساله رایگان خود را در اختیار ۳۶۰ میلیون کاربر هندی قرار داده است.

برخلاف قیمت بالای فلز زرد، تقاضای طلای زینتی همچنان بالاست؛

تغییرات بازار طلا در چین و هند

۲۸ مهر — دنیای اقتصاد

در سال ۲۰۲۵ بازار طلا در دو اقتصاد بزرگ آسیا، یعنی چین و هند، با وجود مسیرهای متفاوت، به نقطه‌ای از پویایی تاریخی رسیده است. به گزارش شورای جهانی طلا، هر دو کشور با افزایش شدید قیمت جهانی طلا و تغییر الگوی مصرف مواجه‌اند، اما واکنش مصرف‌کنندگان، شرکت‌ها و سیاستگذاران در هر کشور، تفاوت‌های ساختاری جالبی را نشان می‌دهد.

به‌رغم جهش بیش از ۶۲ درصدی بهای جهانی طلا، این فلز همچنان جایگاه فرهنگی و اقتصادی خود را در چین حفظ کرده است. بر اساس گزارش شورای جهانی طلا، بازار جواهرات چین با رقابتی شدید و محصولات تقریباً همسان روبه‌روست. برندهای بزرگ همچنان بازار را در دست دارند، اما بسیاری برای کاهش هزینه‌ها و مقابله با اشباع بازار، به بستن برخی از شعب خود روی آورده‌اند. با این وجود، علاقه چینی‌ها به طلا پابرجاست و سطح هزینه‌کرد آنها تقریباً در حد سال‌های گذشته باقی مانده است.

حجم خرید ماهانه طلا توسط بانک مرکزی چین

در نیمه نخست سال ۲۰۲۵، تقاضای فیزیکی چینی‌ها برای زیورآلات با افت ۲۸ درصدی به ۱۹۴ تن رسید. اما ارزش دلاری این خریدها حدود ۱۳۷ میلیارد یوان (معادل ۱۹ میلیارد دلار) بود که تقریباً برابر با رکورد تاریخی سال ۲۰۱۳ است. حدود ۸۱ درصد از شهروندان چینی مالک نوعی جواهر طلا هستند و سه‌چهارم آنان قصد خرید دوباره دارند؛ نشانه‌ای از تداوم جایگاه فرهنگی و سرمایه‌ای این فلز در جامعه چین.

در ساختار فروش، طلا همچنان عنصر اصلی بازار است اما سهم زیورآلات نسبت به سکه و شمش کاهش یافته و در مقابل، سنگ‌های قیمتی مانند یشم و مروارید در میان جوانان محبوب‌تر شده‌اند. سهم مبادلات جواهرات سبک‌وزن (زیر ۱۰ گرم) به شدت افزایش یافته و از ۳۷ درصد در سال ۲۰۲۳ به ۴۵ درصد در ۲۰۲۵ رسیده است.

مصرف‌کنندگان ترجیح می‌دهند برای وزن کمتر، هزینه بیشتری بپردازند؛ چرا که قیمت هر گرم طلا افزایش چشم‌گیری داشته است.

انگیزه خرید نیز تغییر کرده است؛ خرید برای استفاده شخصی اکنون ۳۷ درصد از کل تقاضا را تشکیل می‌دهد، در حالی که سهم خریدهای مربوط به ازدواج از ۲۴ درصد به ۱۹ درصد کاهش یافته است. کاهش نرخ ازدواج و تغییر الگوهای فرهنگی از دلایل اصلی این تحول به شمار می‌رود. نسل جوان نیز به ترکیب طلا با رنگ و طراحی مدرن تمایل دارد و نگاه آنها به طلا، علاوه بر زیبایی، جنبه سرمایه‌ای پیدا کرده است.

در سطح کلان، شاخص طلای لندن از ژانویه تا سپتامبر ۴۳ درصد و شاخص طلای شانگهای ۳۶ درصد رشد داشته‌اند. بانک مرکزی چین برای یازدهمین ماه پیاپی به ذخایر خود طلا افزوده و مجموع آن را به ۲۳۰۳ تن رسانده است. واردات طلا در حدود ۸۷ تن در ماه ثابت مانده و صندوق‌های ETF طلا نیز پس از دو ماه خروج سرمایه، دوباره ورودی قابل توجهی به ارزش ۴,۵ میلیارد یوآن ثبت کرده‌اند. بنابراین، هرچند رشد قیمت موجب احتیاط خریداران شده، اما طلا در چین همچنان نماد امنیت مالی، زیبایی و منزلت فرهنگی است.

تب طلا در هند

در هند نیز، همزمان با شروع پاییز، بازار شاهد جهشی کم‌سابقه در بازار طلا بوده است. قیمت جهانی این فلز گران‌بها در اثر افزایش تنش‌های ژئوپلیتیک، ضعف دلار و انتظار برای کاهش نرخ بهره در آمریکا، ۶۶ درصد نسبت به ابتدای سال رشد کرد و با تضعیف روپیه، بهای داخلی طلا در این کشور به رکورد تاریخی برسد. با وجود این جهش قیمتی، تقاضا در فصل جشن‌ها و ازدواج‌ها همچنان پر قدرت باقی مانده است.

مردم با گرایش به زیورآلات سبک‌تر و طلای با عیار پایین‌تر، تلاش کردند خود را با قیمت‌های بالا وفق دهند. ارزش معاملات افزایش یافت و فروشگاه‌های بزرگ با بهره‌گیری از طرح‌های تعویض، تخفیف هزینه ساخت و گسترش فروش آنلاین، افت حجم فروش را جبران کردند. در مقابل، مغازه‌های کوچک‌تر از کاهش مشتریان آسیب دیدند.

در سطح شرکتی، شرکت‌های بزرگ جواهرسازی در سه ماه سوم سال رشد درآمدی بین ۶ تا ۶۳ درصد ثبت کردند. رشد شعب جدید و سرمایه‌گذاری در پلتفرم‌های دیجیتال نشانه حرکت بازار هند به سوی خرده‌فروشی مدرن است. در بازار مالی نیز صندوق‌های ETF طلا به اوج تاریخی رسیدند؛ تنها در سپتامبر ورودی خالص سرمایه به آنها ۸۳,۶ میلیارد روپیه (حدود ۹۵۰ میلیون دلار) بود.

بانک مرکزی هند نیز ۲۰۰ کیلوگرم دیگر به ذخایر طلای خود افزود و کل دارایی طلای کشور به ۸۸۰ تن رسید. سهم طلا در ذخایر ارزی هند از ۹ به ۱۴ درصد افزایش یافته است. واردات طلا نیز در سپتامبر با ۹,۱۶ میلیارد دلار به بالاترین سطح ۱۰ ماه اخیر رسید.

بازار طلای هند اکنون ترکیبی از افزایش قیمت، جهش تقاضای سرمایه‌گذاری و تغییر الگوی مصرف به سمت سکه و شمش را تجربه می‌کند. هم‌زمان در چین، نوآوری در طراحی و گرایش نسل جوان به طلاهای سبک‌تر و مدرن، مسیر تازه‌ای را پیش‌روی صنعت قرار داده است. این دو بازار، که روی هم‌رفته بیش از نیمی از تقاضای جهانی طلا را تشکیل می‌دهند، در سال ۲۰۲۵ به‌خوبی نشان می‌دهند که چگونه سنت، فرهنگ، سیاست پولی و تحولات جهانی در کنار هم می‌توانند مسیر یکی از قدیمی‌ترین دارایی‌های بشری را تعیین کنند.

هم‌زمان، افزایش بی‌سابقه قیمت طلا در سال ۲۰۲۵ به یکی از مهم‌ترین محرک‌های رشد در سایر بازارهای نوظهور تبدیل شده است. کشورهای تولیدکننده و خریدار عمده طلا از این جهش قیمتی منتفع شده‌اند و اعتماد سرمایه‌گذاران به اقتصادهای آنها افزایش یافته است.

سرمایه‌گذاران در کشورهای دیگری چون ترکیه، لهستان و قزاقستان با افزایش ذخایر طلای خود، در تلاش‌اند تا وابستگی به ارزهای سنتی، به‌ویژه دلار آمریکا، را کاهش دهند. کارشناسان می‌گویند رشد بهای طلا در شرایطی رخ داده که دلار تضعیف شده و سیاست‌های مالی جهانی انعطاف‌پذیرتر شده‌اند؛ عاملی که برخلاف دوره‌های گذشته، این بار موجب تقویت بازارهای در حال توسعه شده است. به گفته تحلیلگران، برخلاف روند معمول که افزایش قیمت طلا نشانه نگرانی از ریسک است، در این دوره ضعف دلار و بی‌اعتمادی نسبت به سیاست‌های اقتصادی آمریکا موجب شده کشورهای نوظهور که هم تولیدکننده و هم دارنده ذخایر طلا هستند، بیشترین سود را از این رالی تاریخی ببرند.

سفیر ایران در هند: تهران و دهلی شرکای طبیعی یکدیگر هستند

۲۷ مهر - ایسنا

سفیر ایران در هند در پایان ماموریت خود در این کشور با تمجید از دولت و ملت این کشور آسیایی که دارای پیوندهای فرهنگی-تاریخی عمیقی با ایران است، بیان کرد که ظرفیت‌های طبیعی، علایق فرهنگی مشترک و استقلال راهبردی مشترک میان ایران و هند آن‌ها به شرکای طبیعی تبدیل می‌کند. «ایرج الهی» سفیر ایران در هند در پیام خداحافظی خود که در صفحه او در شبکه اجتماعی ایکس منتشر شده است، این دو کشور را «شرکای طبیعی» توصیف کرد.

الهی نوشت: با پایان یافتن مدت ماموریتم در هند این سرزمین زیبا را با خاطراتی گران‌بها و فراموش‌نشدنی با خود به همراه می‌برم. در مدت اقامتم همواره در میان مردم صمیمی و مهمان‌نواز هند احساس می‌کردم در خانه خودم هستم.

این دیپلمات ارشد ایرانی از تلاش‌های هند در مسیر توسعه گفت که «شاهد تلاش‌های خستگی‌ناپذیر ملت بزرگ و دولت هند برای دستیابی به جایگاه شایسته جهانی آن بوده‌ام-هدفی که اطمینان دارم هند به زودی به آن می‌رسد.»

سفیر پیشین ایران با اشاره به سفرهایش به مناطق مختلف این کشور گفت: این افتخار را داشتم که از چندین منطقه و شهر که به غنای فرهنگی و تاریخی شناخته می‌شوند، دیدن کنم. من پیوندهای پایدار دوستی میان مردم بزرگ ایران و هند را که در جریان‌های گوناگون تاریخ در کنار یک‌دیگر ایستاده‌اند را عمیقاً احساس کرده‌ام.

او با تأکید بر پیوندهای مشترک تمدنی و همکاری راهبردی دو طرف بیان کرد: من باور دارم که ظرفیت‌های طبیعی، علایق فرهنگی مشترک و استقلال راهبردی مشترک میان ایران و هند آن‌ها به شرکای طبیعی تبدیل می‌کند. خوشحالم که در دوران ماموریتم همکاری میان ملت‌های ما در بندر راهبردی چابهار اجرایی شد-دروازه‌ای که به زودی به شبکه ریلی ایران متصل خواهد شد و در خدمت رشد منطقه‌ای و اقتصادی جهانی خواهد بود.

الهی با تأکید بر ابتکارها برای تقویت تبادلات مردم با مردم و دعوت از شهروندان هندی برای سفر به ایران گفت: من از تمام دوستان هندی صمیمانه دعوت می‌کنم به ایران سفر کنند، زیبایی‌های آن را از نزدیک کشف کنند و پیوندهای عمیق تاریخی و فرهنگی میان این دو تمدن کهن ما را شخصاً تجربه کنند.

ایران و هند پیوندهای تمدنی چندین هزار ساله دارند. روابط معاصر آن‌ها نیز از این پیوندهای تاریخی نیرو می‌گیرد و از طریق تبادلات در سطح بالا همکاری‌های تجاری، پروژه‌های اتصالات و تعامل فرهنگی همچنان در حال گسترش است.

ایران و هند پیمان دوستی را در ۲۵ اسفند ۱۳۲۸ (۱۵ مارس ۱۹۵۰) امضا کردند. سفر «آتال بیهاری واجپایی» نخست‌وزیر وقت هند به تهران در فروردین ۱۳۸۰ (آوریل ۲۰۰۱) که به امضای بیانیه تهران انجامید و سفر متقابل «سید محمد خاتمی» رئیس‌جمهور وقت ایران به دهلی نو در سال ۱۳۸۲ (۲۰۰۳) برای امضای بیانیه دهلی نو همکاری دوجانبه را بیش از پیش تعمیق کرد.

هند و چین و آمریکا صاحبان ۵۰ درصد نیروی کار جهان

۲۸ مهر - تجارت نیوز

قاره آسیا بر نیروی کار جهانی تسلط دارد و در صدر آن چین و هند قرار گرفته‌اند که در مجموع بیش از یک میلیارد و ۳۰۰ میلیون نیروی کار را در خود جای داده‌اند. در میان اقتصادهای توسعه‌یافته، ایالات متحده پیشتاز است.

چین و هند در صدر نیروی کار جهانی قرار دارند که در مجموع بیش از یک میلیارد و ۳۰۰ میلیون نفر کارکن را در خود جای داده‌اند. نیروی کار جهانی شامل مجموع افرادی است که یا مشغول به کار هستند یا به‌طور فعال به دنبال کار می‌گردند و بازتابی از ساختار جمعیتی و ظرفیت اقتصادی کشورها به شمار می‌آید.

قاره آسیا بر نیروی کار جهانی تسلط دارد و در صدر آن چین و هند قرار گرفته‌اند که در مجموع بیش از یک میلیارد و ۳۰۰ میلیون نیروی کار را در خود جای داده‌اند. در میان اقتصادهای توسعه‌یافته، ایالات متحده پیش‌تاز است و نیروی کاری بیش از ۱۷۴ میلیون نفر دارد.

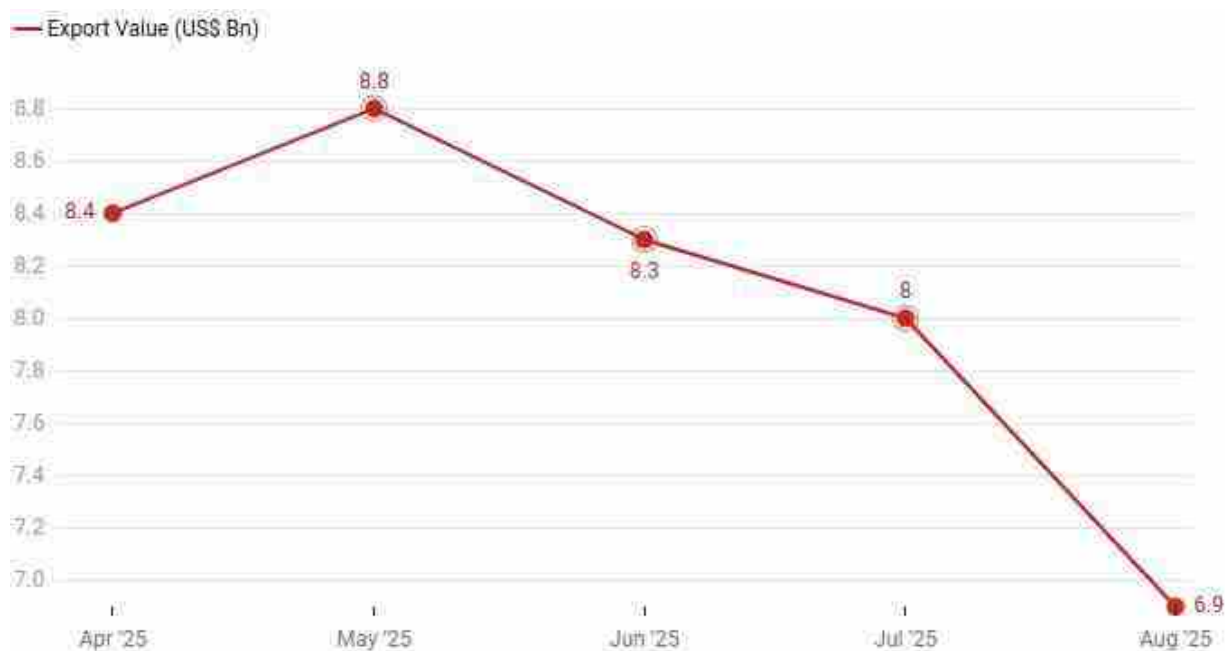
تأثیر تعرفه‌های سنگین بر صادرات هند؛ چهار ماه کاهش متوالی

۲۸ مهر - ایرنا

صادرات هند به ایالات متحده به دلیل افزایش تعرفه‌های سنگین از سوی واشنگتن، در چهار ماه گذشته با کاهش قابل توجهی مواجه شده است. بر اساس گزارش‌ها، صادرات این کشور به آمریکا در ماه سپتامبر ۲۰۲۵ به ۵,۵ میلیارد دلار رسید که نشان‌دهنده افت ۳۷,۵ درصدی نسبت به ماه‌های گذشته است.

صادرات هند به ایالات متحده در پی تشدید مناقشه تعرفه‌ای میان دو کشور با افت قابل توجهی روبه‌رو شده است. بر اساس گزارش موسسه جهانی پژوهش و تجارت (GTRI)، صادرات هند در ماه سپتامبر ۲۰۲۵ (شهریور) به ۵,۵ میلیارد دلار کاهش یافت که نسبت به ماه اوت (مرداد) ۲۰,۳ درصد افت داشته و چهارمین ماه پیاپی کاهش صادرات را رقم زده است.

این روند از ماه مه (اردیبهشت) آغاز شده و در مجموع بیش از ۳,۳ میلیارد دلار از حجم ماهانه تجارت دو کشور کاسته است.

داده‌های تجاری نشان می‌دهد صادرات هند از ۸,۸ میلیارد دلار در ماه مه، آخرین ماه رشد صادرات، به ۸,۳ میلیارد دلار در ژوئن (خرداد، کاهش ۵,۷ درصدی)، ۸ میلیارد دلار در ژوئیه (تیر، کاهش ۳,۶ درصدی)، ۶,۹ میلیارد دلار در اوت (مرداد، کاهش ۱۳,۸ درصدی) و در نهایت ۵,۵ میلیارد دلار در سپتامبر (شهریور، کاهش ۲۰,۳ درصدی) رسیده است.

سپتامبر نخستین ماهی بود که اغلب کالاهای هندی مشمول تعرفه ۵۰ درصدی آمریکا شدند.

در این گزارش آمده است: داده‌ها نشان می‌دهد ایالات متحده از زمان آغاز افزایش تعرفه‌ها، به بزرگ‌ترین بازار آسیب‌دیده صادراتی هند تبدیل شده است.

بخش‌های نساجی، جواهرات و سنگ‌های قیمتی، محصولات مهندسی و صنایع شیمیایی از جمله حوزه‌هایی هستند که بیشترین تاثیر را از این سیاست تعرفه‌ای متحمل شده‌اند.

تعرفه‌ها که در آغاز ۱۰ درصد تعیین شده بودند، در اوایل اوت به ۲۵ درصد و در پایان همان ماه به ۵۰ درصد افزایش یافتند.

روزنامه هندی «مینت» گزارش داد که هند و آمریکا در آستانه توافقی مهم برای کاهش تعرفه‌های گمرکی از حدود ۵۰ درصد به ۱۵ تا ۱۶ درصد بر واردات کالاهای هندی قرار دارند.

مینت به نقل از منابع آگاه نوشت: این توافق که به حوزه انرژی و کشاورزی مربوط می‌شود، ممکن است باعث شود هند به تدریج واردات نفت خام روسیه را کاهش دهد.

کاهش خرید نفت از روسیه

دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا، اعلام کرد: روز سه‌شنبه با نارندرا مودی، نخست‌وزیر هند، گفت‌وگو کرده که موضوع آن بر تجارت تمرکز داشته است. ترامپ گفت: انرژی نیز بخشی از گفت‌وگوی آنها بود و مودی به او اطمینان داد که هند، خرید نفت خود از روسیه را کاهش خواهد داد.

نارندرا مودی، در شبکه اجتماعی «ایکس»، با اشاره به جشنواره هندوها که روز دوشنبه برگزار شد، گفت: از تماس تلفنی و تبریکات شما رئیس‌جمهور ترامپ، متشکرم.

واردات ذرت و سویا از آمریکا

روزنامه هندی مینت به نقل از یکی از منابع آگاه گزارش داد که هند به عنوان بخشی از مذاکرات با واشنگتن، ممکن است اجازه افزایش واردات ذرت و سویای اصلاح ژنتیکی نشده از آمریکا را بدهد.

مینت، نوشت: این توافق، همچنین ممکن است شامل مکانیسمی برای بررسی دوره‌ای تعرفه‌ها و دسترسی به بازار باشد.

بر اساس گزارش رویترز، این روزنامه هندی اعلام کرد نهایی شدن یک توافق تجاری دوجانبه، احتمالاً در اجلاس کشورهای جنوب شرق آسیا در ماه میلادی جاری، اعلام خواهد شد.

مشتریان کالاهای ایرانی کدام کشورها هستند؟

۳۰ مهر - ایسنا

طبق آمارهای منتشر شده تجارت خارجی کشور در نیمه نخست سال، چین، عراق، امارات متحده عربی، ترکیه و افغانستان به ترتیب بیشترین مشتریان کالاهای ایرانی بوده‌اند و ارزش دلاری واردات و صادرات در این مدت نسبت به شش ماه نخست سال گذشته مقداری کاهش یافته است.

در شش ماهه نخست سال ۱۴۰۴ میزان صادرات غیر نفتی حدود ۷۵ میلیون تن و به ارزش ۲۶ میلیارد دلار بوده است که در مقایسه با مدت مشابه سال قبل، افزایش ۶,۲۵ درصدی در وزن و کاهش ۰,۰۱ درصدی در ارزش دلاری داشته است.

همچنین میزان واردات کشور در این مدت، با افزایش ۲,۰۴ درصدی در وزن و کاهشی ۱۵,۳۶ درصدی در ارزش دلاری در مقایسه با مدت مشابه سال گذشته، به ارقام ۱۸,۸ میلیون تن و ۲۸,۴ میلیارد دلار رسیده است.

جدول ۱. آمار مقدماتی مقایسه‌ای صادرات قطعی کالاهای غیر نفتی (بدون احتساب نفت و تجارت جمدانی)

و واردات طی شش ماهه نخست سال ۱۴۰۴ و مقایسه با مدت مشابه سال قبل

فعالیت	شش ماهه نخست سال ۱۴۰۳		شش ماهه نخست سال ۱۴۰۴		درصد تغییرات نسبت به مدت مشابه سال گذشته	
	وزن (هزار تن)	ارزش (میلیون دلار)	وزن (هزار تن)	ارزش (میلیون دلار)	وزن	دلار
صادرات	۷۴,۹۹۷	۲۵,۹۴۴	۷۰,۵۸۶	۲۵,۹۴۷	۶,۲۵	-۰,۰۱
واردات	۱۸,۷۵۷	۲۸,۳۶۷	۱۸,۴۸۱	۳۳,۵۱۳	۲,۰۴	-۱۵,۳۶

۵ مقصد صادرات کالاهای ایرانی

طی شش ماهه نخست سال ۱۴۰۴، بیشترین میزان صادرات کشور به مقصد چین با رقمی بالغ بر ۶۹۰۷ میلیون دلار و سهم ۲۶,۶۲ درصد از کل ارزش صادرات، عراق با ۴۵۸۹ میلیون دلار و سهم ۱۷,۶۹ درصد، امارات متحده عربی با ۳۴۸۱ میلیون دلار و سهم ۱۳,۴۲ درصد، ترکیه با ۲۷۳۸ میلیون دلار و سهم ۱۰,۵۵ درصد و افغانستان با ۱۱۵۶ میلیون دلار و سهم ۴,۴۶ درصد از کل ارزش صورت گرفته است.

عمده کالاهای وارداتی به ایران از کجا می آیند؟

کشورهای عمده طرف معامله واردات طی شش ماهه نخست سال ۱۴۰۴ کشور امارات متحده عربی با اختصاص رقمی بالغ بر ۸۷۳۲ میلیون دلار و سهمی در حدود ۳۰,۷۸ درصد از کل ارزش واردات در جایگاه نخست کشورهایی طرف معامله قرار گرفته است.

همچنین چین با ۷۶۲۰ میلیون دلار و سهم ۲۶,۸۶ درصد، ترکیه با ۴۳۸۴ میلیون دلار و سهم ۱۵,۴۵ درصد، هند با ۱۰۷۱ میلیون دلار و سهم ۳,۷۸ درصد و آلمان با ۸۷۳ میلیون دلار و سهم ۳,۰۸ درصد از کل ارزش واردات، جزو کشورهای عمده طرف معامله واردات بوده‌اند.

کاهش ۱۳ درصدی ترانزیت

در این میان طی شش ماهه نخست سال جاری، میزان ترانزیت خارجی کشور به وزن ۱۰ میلیون تن بوده که نسبت به مدت مشابه سال قبل ۱۲,۹۱ درصد کاهش داشته است.

بانک مرکزی هند اقداماتی برای جلوگیری از کاهش بیشتر روپیه انجام می‌دهد

۲۰ مهر - مالی ۳

قیمت روپیه هند در برابر دلار آمریکا در روز دوشنبه ثابت ماند و در حدود ۸۸,۷۰ قرار گرفت. این در حالی است که بانک مرکزی هند (RBI) با انجام اقداماتی در تلاش است تا ارزش روپیه از سقوط بیشتر جلوگیری کند.

این اقدامات برای جلوگیری از کاهش قیمت روپیه به زیر سطح ۸۸,۸۷ صورت می‌گیرد که آخرین بار این موضوع در تاریخ ۲۴ سپتامبر رخ داده بود.

با توجه به کاهش پیش‌بینی‌شده تورم در ماه سپتامبر به ۱,۷٪ (که پایین‌تر از هدف ۲-۶٪ بانک مرکزی هند است)، انتظار می‌رود که فشار بیشتری بر روی روپیه وارد شود. این امر باعث تقویت انتظارات برای کاهش نرخ بهره توسط RBI خواهد شد. این تغییرات می‌تواند بر روند ارز هند تأثیرگذار باشد و باعث نوسانات بیشتر در بازارهای ارزی شود.

بانک مرکزی هند احتمالاً به دنبال حفظ ارزش روپیه در برابر دلار است و این اقدامات می‌تواند به عنوان بخشی از تلاش‌های کلی برای ثبات اقتصادی کشور در نظر گرفته شود. این مسائل به‌ویژه در شرایط فعلی اقتصادی جهانی، که شاهد نوسانات در نرخ‌های بهره و تورم هستیم، بسیار حائز اهمیت است.

" پایان "